ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 28 Pět dnů smrti.pdb

PDB Name: Vampýra - 28 Pět dnů smrti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému úkolu. Devadesát osm let ležela ve živoucím domě v Sydney, avšak procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V boji jí pomáhá její oděv, který dokáže libovolně měnit svou podobu - symbiont.

Jeff Warner - detektiv, kterého policejní šéf Virgil Codd, služebná kreatura upírů, poslal do zahrady domu, v němž Lilith procitla a kde již zmizelo několik lidí. Warner se ale vrací - proměněn. Z příkazu Domu zbavuje Codda upírské nákazy.

Beth MacKinseyová je novinářkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní našla útočiště. Postupně poznává Lilithinu pravou identitu, a protože je lesbicky založena, do poloupírky se zamiluje.

Landru je nejmocnější ze starých upírů, vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které se nemohou zrodit žádní mladí upíři. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina - jaká, není dosud známo.

Esben Storm - domorodý šaman, jenž sleduje Lilith od jejího narození. Ne aby jí pomáhal - Storm není ničí přítel. Landru ho zabil, zatímco Storm s Lilith putovali po stezkách snového času, a v jeho starožitnickém krámku založil požár.

Služebné kreatury - jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, nezmění se tento v plnohodnotného vysávače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá.

Na jedné straně sice nemůže služebná kreatura šířit dál upírskou nákazu, potřebuje však krev ke svému (věčnému) životu a s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivějším na světlo.

Duncan Luther, dr. Romano a Paul Kravetz mají jedno společné: všichni, než zemřeli, byli kousnuti Lilith. Nyní podléhají magickému programu, který je zavedl do Uruku v Iráku. Tam začali kopat a aktivovali symbol, který až ve Skotsku probudil z dlouhého spánku zlodějku kalichu Felidae. Upírka, která kdysi zplodila Lilithinu matku Creannu, poznala, že Lilith nezná své předurčení. Nabídla jí chybějící vědomosti - Lilith se jen musí napít z Liliového kalichu. Že se tím současně vzdá lidské části své osobnosti, to jí však Felidae zamlčela.

Trojice mrtvých v Uruku mezitím vykopala podzemní jeskyni, ve které číhal jakýsi hlídací netvor, jenž sice zabil Kravetze, ale zbývající dva jej přelstili a zničili. Jeskyně ústí do takřka nekonečné chodby. Luther a Romano se jí vydali...

Také Landru vycítil, že je kalich znovu na světě. Zachytil stopu - a díky Bethině zradě se mu podařilo přerušit Felidain rituál. On a Felidae znovu stojí po dvě stě šedesáti osmi letech proti sobě. Tenkrát Felidae ukradla strážci kalichu Landruovi upírskou nesvátost. Také v nynějším boji se oba upíři vzájemně těžce poraní. Landru však uprchl a nádobu vzal s sebou.

Když ho Lilith pronásledovala, rozštěpil ji pomocí magie kalichu na dvě těla: lidské a upírské. Zlá polovina Lilith dostala od Landrua příkaz, aby zajala svůj dobrý protějšek a dopravila ho do Salem Enterprises. Protože se však nechtěla se svým dobrým já o Landrua dělit, rozhodla se svoji dvojnici zabít. Chybička se vloudila - a obě těla se opět spojila v jedno.

Mezitím se Landru stáhl do Polska. Zde zplodil Lazara, prvního nového upíra, z vlastní krve. Avšak syn se mu nepěkně odvděčil - díky "pojistce proti krádeži", kterou Felidae opatřila kalich. Lazarus následoval nutkání, aby vzal kalich a donesl ho zpět Felidae! Nic a nikdo ho nemůže zastavit, neboť jeho tělo spaluje energii neuvěřitelně rychle a vyvíjí přitom obrovskou sílu. Zbývá mu však jenom pět dní...

Adrian Doyle

Pět dnů smrti

Sv.028

Den první

Chlapec nanejvýš šestnáctiletý stál za ranního šera na opuštěné polské silnici, osamělé stvoření, zasvěcené smrti.

Cosi neviditelně ulpívající na chlapci jako by zamořovalo vzduch široko daleko, odhánělo hmyz i zvířata, spalovalo trávu na okraji cesty.

Jakoby i jiné věci než krev sytily jeho zuřivý, neukojitelný hlad...

Byl to však pouhý klam...

Eva se modlila a Adam Czerniakow vztekle skřípal zuby. Nikdo to neslyšel. Ba ani onomu věčně stejnému, každodennímu mumlání jeho ženy zřejmě už nikdo z ostatních cestujících v tomto minibusu nevěnoval pozornost. Každý si přemýšlel o svém.

Jakub Plotnicka, řidič, nebyl výjimkou. Jeho bledé oči byly upřeny na silnici, ale výraz jeho vrásčité, špatně oholené tváře prozrazoval touhu po posteli, až si přitáhne peřinu ke krku, na němž byla dosud patrná stopa po loňské operaci strumy.

Zřetelná jizva se táhla Plotnickovi pod bradou od ucha k uchu a propůjčovala mu vizáž netvora, ze starých němých filmů.

Aspis Singer pletl rukavici a zřejmě byl jediný, kdo se v tuto hodinu dokázal smát. Adam Czerniakow ho přesto neměl rád. Štrikující chlapi - alespoň ti v jeho věku - mu byli podezřelí. A ani Singerova osamělost na této averzi nedokázala nic změnit.

Jellinkovi, sedící na zadních sedadlech, se spolu bavili šeptem, aby nikoho nerušili. Reb Jellinek byl šedovlasý, až příliš hubený čtyřicátník, jeho žena Gesa byla o deset let mladší a navíc potvora, která měla za ušima. A nejen za ušima. Adam Czerniakow by o tom mohl zpívat celé litanie - avšak Eva neví nic, a snad se nikdy nedozví.

Téměř přes noc se na krajinu snesl mráz. Do prvního sněhu je zřejmě ještě daleko, ale mlžné podzimní dny se už zjevně chýlí nevyhnutelně ke svému konci. Brzy náledí zkomplikuje cestu do práce, kolikrát budou na cestě déle než v továrně...

"Zatraceně!"

Zaklení Jakoba Plotnicka trhlo nejen zbožnou Evou. Oči všech se automaticky upřely skrze špinavé čelní sklo ven na silnici.

Následovaly směr řidičova unaveného pohledu, zatímco Plotnicka ještě procedil skrz zuby: "Do-prdele... Je to možné?"

Aspis Singer se cítil, jako by při něčem přistižen, a znovu se pohroužil do svého pletení. Ve skutečnosti však ani on nespouštěl z očí tu pozoruhodnou postavu, stojící na silnici.

"Jeď dál!" radil řidiči Adam Czerniakow. "Ať tě ani nenapadne zastavit!"

"Stojí uprostřed silnice," zabručel Plotnicka. "Nemůžu ho přece..."

Zabrzdil.

Také ti, kteří nebyli hluboce nakloněni dopředu, byli v sedadlech bez pásů vrženi dopředu.

Eva vykřikla. Sevřela růženec v prstech, jako by se ho chystala přetrhnout.

Aspis Singer se poranil svými vlastními jehlicemi. Tupý konec jedné z nich se mu dostal pod rozepnutý kabát a zapíchl se do měkké tkáně jeho žensky vyvinutých prsou, které se pokoušel skrýt pod širokou košilí a svetrem. Zabolelo to, nicméně jehlice nevnikla skutečně až do těla. Bude z toho asi jen pořádná modřina.

Singer trpěl hormonální poruchou, což také řádnou mírou při spělo k tomu, že se stáhl do samoty. Radil se o tom s lékařem v Elblagu. Elblag je okresní město, proti kterému vypadá Fromborg jen jako vesnice. Ale ten hajzl v bílém plášti se mu j enom vysmál. Od té doby se musel Singer chtě nechtě vyrovnat s tím, že je jiný.

Když minibus zastavil, stáhl Plotnicka boční okénko a vyklonil se ven. "Hej!" křikl na tu absurdní postavu. "Copak ti úplně přeskočilo? Mohl jsem tě přejet...! Jdi z cesty!"

Vzadu ze sebe vyrazila Gesa Jellinková stísněný výkřik a pak řekla tvrdým hlasem: "To je Josefino auto! A Josefiny šaty...!"

Avšak ne všem došlo hned, co má na mysli.

V ranním chladu stál před nimi jakýsi chlapec. Bosý. Mohlo mu být takových šestnáct nebo sedmnáct. S provokující lhostejností blokoval silnici, ba provokující ha něm bylo naprosto všechno.

Na sobě měl hadry, určené spíš pro ženu. Laciné, staromódní, obnošené šaty...

Na Plotnickovu výzvu vůbec nereagoval. Jen dál stál. A hleděl.

"Josefino auto?" opakoval Reb Jellinek a pak dodal: "Opravdu! Ale její šaty...?"

"Je na nich krev!" řekl Adam Czerniakow a jeho slova pohnula jeho ženu k nové kvílivé modlitbě. Znělo to jako špatně nastavený gramofon. Evina tvář byla bílá jako sýr. Vypadala, jako by měla každou chvíli začít zvracet.

Přitom se ještě vůbec nic nestalo!

Alespoň nic, co by se týkalo přímo jich - a ani si nemohli být jisti, jestli se vůbec něco stalo.

"Z cesty! Říkám to naposledy!" zařval Plotnicka tak neovládané, že mu vyletěla z úst slina.

Adam Czerniakow vstal ze svého sedadla a odhodlaně přelezl na sedadlo spolujezdce. Plotnicka si sem zpravidla odkládal snídani. Dnes taky. Ale Czerniakow ji jednoduše shodil na zem.

"Nech to na mně," obrátil se k řidiči. "Vystoupím a obhlídnu to. Nemůžeš jet dál, dokud nebudeme vědět, jaký průser se tady stal. Jestli ten hajzl té staré něco udělal..."

Detaily si ušetřil.

"Ne!" vykřikla Eva. "Zůstaň tady! Nechoď...!"

"Půjdu s ním," řekl Aspis Singer. Tvář měl bolestně zkřivenou a zvedl ruku, jako by se hlásil ve škole.

Czerniakow na něho zíral se směsí úžasu a štítivosti. Ani se nesnažil to zastírat. (Nesnášel toho pitomého kuchyňku!)

"Dobrá," řekl pak ke svému vlastnímu překvapení.

Vystoupili; Singer zadními dveřmi, Czerniakow vedle sedadla spolujezdce.

"Mám jít taky s vámi?" zeptal se Plotnicka.

Czarniakow zkřivil ústa. Věděl, že Plotnicka je zbabělec, který je statečný nanejvýš tak ještě za volantem.

"S tím hošánkem to zvládnu sám!" Třebaže Czerniakow souhlasil s doprovodem Aspise Singera, bylo z této jeho poznámky jasné, že mu nepřikládá žádnou váhu. Tohle byla jen jeho věc.

A toho neznámého mladíka.

Singer se snažil jít vedle Czerniakowa, a ne až za ním. Kráčeli směrem k výrostkovi, který se ani nepohnul. Ani když došli až k němu a Czerniakow do něho neurvale strčil.

Ani si nevšiml, že sebou Singer trhl, jako by dostal ránu.

Chlapec se ani nezapotácel a Czerniakow měl v tu chvíli pocit, jako by udeřil do atrapy člověka.

Jeho pohled znejistěl. Avšak hned se vzpamatoval a přikázal Singerovi: "Podívej se do auta! Podívej se, jestli nenajdeš Josefu!"

Aspis Singer stál strnule vedle něho. "Co to má na - ústech...?"

Czerniakovi se zdálo, že to musí být totéž, čeho si všiml už jako temných skvrn na chlapcových šatech.

"Ten musel odněkud utéct," řekl - a pak hlasitěji: "Hej, kamarádíčku, mluv, nebo se dočkáš parádního výprasku! Tohle přece není tvoje auto. Takže jsi ho ukradl a..."

"Doufám, že ty budeš chutnat líp než ta stará," řekl mladík.

To bylo vůbec poprvé, co otevřel ústa. A raději snad ani neměl. Aspis Singer zasténal. Těžkým krokem se vydal směrem k vozu, odstaveném napůl v louce.

"Tu starou nenajdeš," zavolal za ním mladík.

Aspis Singer poskočil, jako by o něco zakopl. Ale neupadl. Klopýtal dál.

"Opakuj to!" vyzval ho Adam Czerniakow se zaťatými pěstmi.

"Tu starou nenajdeš," řekl výrostek naprosto lhostejně. Měl drzý obličej, zle blýskající oči a teprve teď si Czerniakow všiml, že něco skrývá pod šaty. Pravou ruku měl pod nimi, přičemž vypadal jako z nějaké komedie pláště a dýky, kde si nějaká dámička upejpavě přidržuje konečky prstů lem šatů.

Vypadal nemožně a probouzel v Czerniakowovi podobně agresivní náladu jako Singer.

"Ne," řekl drsně. "Myslím to předtím,"

"Doufám, že budeš chutná líp než ta stará," vyhověl mu mladík bez jakýchkoli okolků. "Co je na tom divného? Byla opravdu odporná, ale teď už mám i vás."

"Nás," opakoval Czerniakow. Pocit, že musí něco udělat, v něm ještě zesílil. Beztak se sotva poznával. Normálně by tomu drzounovi už dávno jednu vrazil.

Namísto toho však stál a nechal si líbit jeho nechutné posměšky.

Aspis Singer se dostal až k rozhrkanému autu, o kterém i on předpokládal, že je Josefino. Tato stařena byla jedním z posledních zbytků svérázu tohoto kraje. Skoro každý ji znal, nebo i od ní někdy nakupoval na trhu.

Singer se ani napřed nepodíval okýnkem, nýbrž rovnou otevřel dveře na řidičově na straně. Ve voze byl neskutečný nepořádek. Josefa ležela skoro nahá a rozervaným hrdlem v zadní části auta, nacpaná mezi bedny a krabice. Zírala na Singera vyčítavě, jako by za to mohl on.

Nějakou chvíli na ni hleděl, potom se prudce narovnal a klopýtal zpátky k Czerniakowovi. "Nic," řekl. "Starou jsem nenašel."

Czerniakowovi to znělo v uších, jako by Singer jen opakoval, co za ním mladík křikl.

"Dávej na něho pozor!" vyštěkl a rozběhl se s nepříjemnou předtuchou k autu sám.

Co uviděl, bylo jako rána na žaludek. Sice ještě dnes nic nejedl, ale přece cosi, snad ještě ze včerejška, se v něm počalo drát nahoru.

Josefa byla zřízena strašlivěji, než jakákoli jiná mrtvola, kterou kdy Czerniakow ve skutečnosti, nebo i ve filmu viděl. Ona...

Ani si nevšiml, kdy se naklonil nad ni. Ale krátce nato litoval, že to udělal.

Ruka mrtvé se vymrštila zpod hromady zeleniny a chytila ho za vlasy.

Czerniakow vykřikl. Hrůza rázem proměnila jeho myšlení v kalnou louži, ve které někdo zamíchal klackem. Nedokázal pochopit, co se to kolem něho děje. Pouhý pohled na mrtvou ho šokoval, ale její nynější útok byl už tak absurdní, že mu to přímo zablokovalo mozek.

Jeho výkřik záhy odumřel. Zalapal po dechu a oběma rukama uchopil studenou paži mrtvoly, která ho svírala nemilosrdně jako ocelový spár.

Z nepořádku se vynořila i druhá ruka. A bez jakýchkoli cavyků se zaryla svými nehty do Czerniakowova krku, až vytryskla krev. Pocítil palčivou bolest, navíc si však uvědomil, že ani s tímto se stařena nespokojí. Bude chtít víc než jen pár kapek krve!

Vedle něho se objevil jakýsi pohyb. Jakýsi stín - a přece reálný.

Czerniakow pocítil, jak ho někdo odstrkuje. A protože jeho skalp pořád ještě držel na hlavě a prsty mrtvé ho také svíraly stejně pevně, vytáhl ve svém pohybu napůl z auta také Josefu. Mladíkovi vedle něho to bylo jedno. Czerniakow ho slyšel, jak říká: "Na to zapomeň! Ten je můj!"

A co pak následovalo, vypadalo jako dokončení něčeho, na co nezbyl předtím čas.

Mladík uchopil hlavu stařeny, jejíž oči sršely chtivostí, jakou Czerniakow nikdy v životě neviděl. Ještě před několika vteřinami byly ty oči naprosto tupé a prázdné... Ozvalo se ošklivé prasknutí, jak mladík zlomil mrtvé vaz. Vzápětí oba spáry Czerniakowa pustily. Zavrávoral nazpět.

Mladík se s úsměvem napřímil, nacpal Josefu zpátky do auta a zabouchl dveře.

"Ty budeš první," řekl Adamu Czerniakowovi. "Pojď!"

Czerniakpw se dal do pohybu. Následoval mladíka v šatech až tam, kde čekal Aspis Singer. Singer se usmíval, oči měl rozzářené a k hrudi tiskl jakýsi podivný kalich, jako by ho musel chránit.

"Děkuji," řekl mladík a vzal si od něho nádobu zpět.

Došli k autobusu. Jakub Plotnicka mlčky vyvaloval oči.

Eva roztrhla šňůru svého růžence, sbírala korálky jeden po druhém a strkala si je do úst. Czerniakow ještě zahlédl, jak je křečovitě polyká. Řetízek a křížek na jejím krku žhnuly a pomalu se propalovaly skrz kabát do těla pod ním.

Reb a Gesa Jellinkovi se na zadním sedadle začali rvát, rvali si vlasy a lámali prsty... bez jediného zvuku.

"Budeme se muset trochu zmáčknout," řekl ten podivný mladík při nastupování a vecpal se mezi Adama a Evu. "Ale žádný strach, ne na dlouho..."

V tutéž dobu

Felidae se probrala ještě jednou. Její dravčí žluté oči, vyhlížející zpod zkřížených řemenů, kterými bylo svázáno celé její tělo, vzhlédla k Lilith pohledem, před kterým nebylo možno nic utajit.

Opravdu ne?

Lilithiny pochybnosti o Felidaině "všemocnosti" narůstaly. Díky způsobu, jak zacházela s lidmi, ztratila u ní zlodějka kalichu spoustu sympatií. Upírku v sobě nezapřela. Pokud šlo o prosazení vlastních zájmů, postupovala bez nejmenších skrupulí. A totéž zjevně očekávala také od Lilith.

"Ne!"

"Ne?"

Felidae byla slabá, přesto však už nevypadala na umření.

Lilith mlčky pozorovala znamení, vypálené v její levé dlani. Bylo to cosi jako tetování - a přece to bylo něco docela jiného.

Podobalo se to Feynovu stigmatu, ale bylo to naprosto necitlivé, když přes to přejela konečky prstů.

Ta podoba se znamením, které kdysi Felidae dala Feynovi, byla zřejmě na tomto "dárku" - jak to upírka nazvala - nejděsivější. Felidae sama se označila za správkyni tohoto tetování a nebyla zjevně ochotna prozradit o tom víc.

Byly samy.

Beth na Lilithinu prosbu odešla, aby se na několik dalších dnů, nebo snad týdnů, poohlédla po nějakém jiném příbytku. Bylo nemyslitelné, aby sdílela domácnost s tak krvavou bytostí, jako je Felidae.

Zlodějka kalichu byla dál nevypočitatelným rizikem, třebaže jí Lilith dala zřetelně najevo, že jí takové výstřelky jako na pozemku sydneyského přírodního muzea nebude trpět. Otevřeně jí pohrozila, že ji zabije, pokud se ještě jednou pustí do lidí, aby uspokojila svoji vražednou žízeň.

Na rozdíl od Lilith Felidae zřejmě nedokázala tuto svoji vášeň krotit - nebo nechtěla. Oběť pro ni byla obětí se vším všudy. Nebrala "zajatce". Aby nepřenášela nákazu, lámala svým dárcům nakonec vaz. Čímž zabraňovala tomu, aby mrtví povstali k novému životu jako kreatury, pro které už neexistuje nic než krev a poslušnost.

Felidae se tvářila, že je srozuměna s Lilithinými hrozbami. Ale spolehnout se na to Lilith nechtěla. Nedalo se předpovědět, kdy hlad z upírky znovu učiní zběsilou bestii. Tím spíš, až si bude moct zase poradit sama...

Opatřovat jí tekutinu, které vděčí za svoje věčné mládí a krásu, humánnějším způsobem bylo nemožné. Kdo by to dělal, jestli Lilith skutečně vyrazí do Polska?

Měla odjet co nejdřív.

Honba za Liliovým kalichem získala nečekaný impuls. Existovala nová stopa, vedoucí k Landruovi, jemuž se po půltřetím století podařilo vybojovat zpět Liliový kalich, ukradený Felidae.

Od té doby ležela Felidae v horečkách. Staré, nikdy nezhojené rány - nouzově zakašírované jejím symbiontem - se

otevřely.

Tenkrát kdysi byla roztříštěna v Temném chrámu ve Velkém Araratu a musela by zemřít, kdyby nezasáhla ona moc, které také Creanna vděčila za svoji existenci, a nedala jí podobný symbiont, který později odkázala Lilith. Tato podivuhodná, proměnlivá bytost se na ní zformovala do podoby oděvu z řemení a její "vlákna" zakořenila hluboko do jejích rozbitých kostí - a držela pohromadě, co by normálně už nikdy pohromadě držet nemohlo.

Toto a ještě víc se Lilith dozvěděla v hale, v níž sě odehrál Felidain souboj s Landruem. Upírčina krev v Liliovém kalichu umožnila nevysvětlitelným způsobem nahlédnout do života a skutků zlodějky kalichu - aniž by tuto krev Lilith vypila, jak to měla Felidae původně v úmyslu. Landruův zásah zabránil rituálu, při kterém mělo dojít k Lilithině "osvícení".

Dodnes bylo nejasné, jak se mu mohlo podařit zaskočit Felidae v nejnevhodnější dobu - a Lilith neměla čas lámat si s tím hlavu. Události stíhaly jedna druhou - a bylo tomu tak ještě stále.

Nejnovějším vyvrcholením bylo Felidaino tvrzení, že si Liliový kalich zajistila jakousi "pojistkou proti krádeži". První upír stvořený strážcem kalichu se měl stát jakýmsi "bumerangem" a udělat vše pro to, aby se kalich dostal zpět do Felidainých rukou!

Lilith tím byla právě tak překvapena, jakož i neznámými vjemy, které jí zprostředkovaly informace o Landruově nynějším místu pobytu - aniž by opravdu věděla, odkud tyto vědomosti pramení. Zdálo se, jako by to mělo něco společného se znamením na její ruce.

Cosi - vyslané z Felidainy vůle - se vrátilo zpět a otisklo se v podobě netopýra do Lilithiny dlaně.

Ale co? Felidae jí odmítala dát jakékoli vysvětlení.

"Musíš odjet!" naléhala nyní. "Také já jsem dostala zprávu, kde se teď Landru skrývá. A nemohla jsem udělat nic jiného, než abych ti poskytla tvé budoucí oko. Bylo to v duchu plánu..."

"Mé budoucí oko?" Lilith nevěděla, jestli to, co Felidae právě vyslovila, je ještě projev jejího horečného blouznění nebo pravda.

Felidain hlas zněl jasně, nicméně Lilith už jednou zažila, jak rychle může upírka ztrácet síly. Před několika hodinami upadla do bezvědomí v jediném okamžiku. S novým procitnutím už Lilith ani moc nepočítala.

Poloupírka váhala. Ještě nebyla dokonale rozhodnuta, jestli vůbec chce jet tam, kam ji Felidae posílala.

"Proč bych ti měla pomáhat a jet naproti tomu tvému ‚poslu', jak ho nazýváš?"

"Pomoct mně?" Felidain hlas se doslova zařízl Lilith do uší. "Nepomáháš mně, nýbrž sobě a plánu! Kdy už konečně pochopíš, že nemáš na vybranou? Landru nesmí Liliový kalich znovu vrátit jeho původnímu účelu. Nikdy ho už nesmí použít k tomu, aby upevnil moc upírů a rozmnožil jejich řady... Už nikdy!"

Nebylo to poprvé, co Lilith slyšela Felidae mluvit o upírech, jako by šlo o její nejhorší nepřátele. A přitom právě ona patřila k tomuto plemeni mnohem jednoznačněji než Lilith, v jejíž genech byly lidství a vampýrismus v rovnováze.

"Žádáš mnoho," odpověděla Lilith pevně. "Slíbilas mi odpovědi - vzpomeň si! Namísto toho mi však dáváš jen další a další hádanky!" Přidržela ruku se znamením Felidae před jejíma zvířecíma, sirně žlutýma očima. "Co je tohle? Cos to se mnou udělala?"

"Není to nic z toho, čeho se obáváš. Žádná zákeřnost. Vím, že ti to připomíná Feynovo tetování, ale Feyn byl zvrácený. Tohle je něco jiného. Bude ti to pomáhat, jakmile sama poznáš jeho účel. Kdybys byla hotová, věděla bys, k čemu to je. Ale už se opakuji, když mluvím o tvé nedokonalosti..."

"Tak se opakuj! Nepohnu ani prstem, dokud nebudu vědět..."

"Musíš. Nebo chceš dopompct Landruovi zpět k nejvyšší moci? Dovolit mu, aby se znovu stal strážcem, cestujícím ve věcech života a smrti? Aby putoval světem od jednoho klanu k druhému a dával život novým upírům...? Dala jsem ti jisté předpoklady k tomu, abys měla v boji proti příliš silnému protivníkovi vůbec nějaké šance. Krádež kalichu omezila počet nepřátel - ale jakmile bude moci Landru znovu stvořit tolik dorostu, kolik se zlíbí, pak bylo všechno marné. Můžeš zabít třeba tisíc upírů, on dá život deseti tisícům nových! Právě tomu musíš zabránit. Liliový kalich se už nikdy nesmí znovu stát zdrojem upírského života - každopádně ne rukou idealisty, jímž je Landru!"

"Jak se mohu postavit já, když i tebe přemohl?"

"Odkud bereš tu víru, že jsi slabší než já?" Ve Felidaině výrazu se objevil nový výraz. "Krom toho nejsi sama. Pokud Landru vykonal obřad, má teď ještě jednoho protivníka, se kterým nemohl nikdy počítat!"

"To první dítě?"

"To první dítě."

"O něm mi ale nechceš říct nic víc, než že mu nezbývá víc než pět dní, aby ti ten kalich donesl!"

"To stačí. K čemu potřebuješ vědět víc? Znám toho prvního tvora, na kterém Landru kalich vyzkouší, právě tak málo jako ty. Znám jen délku jeho života a jeho nezdolnou vůli donést mi ukradenou kořist! Snad je už na cestě - a snad toto dítě kalichu ještě stále ani neexistuje. Ale jeho stopa, to mi věř, bude nepřehlédnutelná. Běž tam, kam tě tvůj vnitřní hlas povede. Do Polska. Do jednoho domu poblíž Fromborku... Landru a kalich jsou snad stále ještě tam - ale mnohem pravděpodobnější je, že ty i Landru budete muset svést závod."

Lilith zavrtěla hlavou. "Odkud vůbec bereš jistotu, že Landru tohoto novorozeného upíra nechá s kalichem uniknout. Rozdrtí ho na prach, jakmile se odváží ho podvést!"

Bledost spočívala na Felidainých rtech jako stín staré krve, když namítla:

"Už jednou jsem se pokoušela ti to vysvětlit: posel si v sobě i teď - po rituálu - nese biologické hodiny člověka. Třebaže se změnil v upíra, nemá šanci na nesmrtelnost.

Má pět dní času. Za těchto pět dní spálí všechnu energii, kterou má k dispozici. Může se živit lidskou krví - ale je jako planoucí sláma, jež hoří sice krátce, o to však intenzivněji. Také ty se před ním musíš mít na pozoru!"

"Já?"

"Nerozlišuje mezi přítelem a nepřítelem. Jeho bytí je redukováno na jeden jediný účel a ten se pokusí naplnit..."

Stejně jako všichni v minibusu také Eva Czerniakowová sledovala konec svého muže od začátku až do konce. Zpočátku tak činila za vlastních strašlivých bolestí, neboť stříbrný křížek se jí mezitím jako rozžhavené železo propálil skrze oblečení a maso až na žebra.

Seděla vedle mladíka, jenž už mezitím vůbec nebyl mladíkem, strnulá jako solný sloup. Už půl hodiny se pokoušela udělat si správný obraz o tomto neskutečném tvoru, který se zakousl Adamovi do krku, přičemž ho držel za uši, zakláněl mu hlavu, ale nedopustil, aby mu oběť umřela dřív, než z ní vysaje poslední kapku krve.

Eva už slyšela o upírech. Patřili do světa hrůzných pověstí. Ale to byly jen přehnané fantazie, které neměly místo v reálném životě.

A přesto život viditelně s každým douškem z Adama vyprchával. Bledý jak prostěradlo seděl a nebránil se. Oči měl obrácené k Evě, ale nebylo v nich ani stopy po zoufalství a úpěnlivé prosbě o pomoc. Jen trpělivost, odevzdanost, zvědavost...

Zvědavost?

Na to, jaké to je skončit rukou lidské bestie:

Nikdo mu nepřišel na pomoc. Autobus byl plný, ale nikomu ani nepřišlo na mysl, aby došel k tomu podivnému mladíkovi a zabránil mu v jeho děsivém počínání.

Ani Evě ne. Seděla jako přimražená. Růženec už snědla. Věděla, že teď by mohla pokračovat kabátem. Ještě váhala.

Jakub Plotnicka ujížděl šílenou rychlostí ranním šerem. Avšak dávno už ne po silnici, vedoucí k továrně. Při vší hrůznosti měl mladík nevysvětlitelný šarm. Eva se pokoušela bránit obscénním přáním, která v ním pouhá jeho tělesná blízkost probouzela.

Byla otřesena propastí, která se v ní samé otvírala. S Adamem byla její sexualita omezena na pouhou rutinu. Eva ji nikdy neprožívala jako pěknou nebo alespoň uspokojující. Její muž byl většinou opilý, a než za ní vlezl pod deku, kouřil, takže jeho jazyk jí v ústech chutnal jako studený popel a jeho dech připomínal nasládlý, kvasící rozklad...

Jak by asi chutnal tento mladík?

Jenž nekouří a namísto alkoholu pije krev?

Zbláznila jsem se, pomyslela si. Ztratila jsem rozum! To nejsem já, kdo takto myslí! Já ne.

Pak už tu bolest nevydržela.

Roztrhla si kabát a sáhla si na místo, kde se jí křížek nad levým prsem propaloval do tkáně jejího těla. Už ho ani nebylo vidět. Zápach seškvařeného masa ji udeřil do nosu. Udělalo se jí zle.

Potom však vložila palec a ukazováček do zuhelnatělé rány a nahmatala křížek, vpalující se jí se studeným žárem do kosti.

Ale marně se ho snažila vytrhnout.

Když pak ruku vytáhla, měla prsty ožrané na kost. Tekla jí z nich krev. Pach krve ucítil mladík.

Zatímco ještě dokončoval hodování na vedlejším člověku, zavětřil jako žralok, ke kterému moře doneslo krvavou stopu. Obrátil se.

Byl teď jiný. Během půlhodiny zestárnul. Vlastně nezestárnul. Dozrál. Byl ještě šarmantnější. Na tom nic neměnila ani krev, od které měl uspíněný obličej. Vypadala jako indiánské rituální malování.

A také samotný mladík vypadal v těch svých absurdních, staromódních ženských šatech divoce, barbarsky, nespoutané - jako někdo, kdo se řídí jen svými vlastními zákony.

Eva jím byla uchvácena. Věděla, že ostatní jí budou závidět, jestliže si právě ji vybere jako další.

Nejprve však v plné jízdě trhnutím rozevřel zasouvací dveře autobusu, zlomil Adamovi, třebaže byl naprosto zjevně mrtev, vaz a vystrčil ho ven. Jakmile Evě manžel zmizel z dohledu, zmizel i z její mysli.

Průvan od otevřených dveří rozevlál vlasy Jellinkovým, kteří v poslední řadě sváděli podivný zápas. Také oni krváceli z různých ran a Eva, když se krátce ohlédla dozadu, se nemohla zbavit podezření, že se tím pokoušejí upoutat na sebe mladíkovu pozornost.

Bylo jí pak velkým zadostiučiněním, že se přesto obrátil nejprve k ní.

Beze slova. Bez okolků.

Pohled jeho strašných očí ulpěl na krátce na ráně na její hrudi. Jako by naslouchal ozvěně díla zkázy, kterou křížek tropil v Evině těle.

A přece nikterak dlouho, brzy měl už zájem jen o jediné.

Chytil její krvácející ruku a strčil si její palec a ukazováček do úst.

Ale nespokojil se jen s tím.

Uchopil Evu za ramena a umístil si ji podle svého přání. Ležela mu v náručí jako figurína z výkladní skříně tak, aby nic nepřekáželo jeho žádostivosti, zvrátil jí hlavu do týla, krátce pohladil její útlý krk - bez jakékoli něžnosti, jen aby vyhledal nejvhodnější místo.

Eva obrátila oči v sloup. Přihlížela, jak se jeho ústa přibližují k její pulzující tepně, i jak jí potom vlna bolesti projela mozkem.

Vzdychla. Měla pocit, jako by z ní její vědomí spolu s krví vyprchávalo - směrem do něho.

Tála rozkoší. Nepřestávej, myslela si. Nepřestávej, prosím...

Křížek se jí propálil skrz žebro a pokračoval dál. Příliš rychle. Zabil Evu dřív, než tak mohl učinit ten neuvěřitelný mladík.

Když se pak ten chladně žhnoucí symbol její víry zastavil v jejím srdci, mladík ji pustil a obrátil se k Jellinkovým. Přivítali to s nadšením.

"Jakou mi dáš záruku, že tu během mé nepřítomnosti nebudeš řádit jak posedlá?" zeptala se Lilith.

Nedůvěřovala Felidae. A stále v ní narůstala pochybnost, jestli se ona sama upsala té správné straně.

Přivést upírku do Bethina bytu se víc a víc ukazovalo jako chyba s nepředvídatelnými následky. Současně však Lilith nenapadalo žádné místo, kam by ještě mohla Felidae dopravit, aby se v klidu uzdravila.

Lilith mezitím už téměř nepochybovala, že se upírka zotaví z následků boje. Měla tuhý kořínek a symbiont taky vykonal své, aby dal svoji "hostitelku" znovu do pořádku.

Bylo příznačné, že si Lilith ještě ani nenašla čas vyrovnat se se skutečností, že existují dva symbionty.

Tři, opravil ji její vlastní vnitřní hlas s poukazem na fragment oddělený od jejího symbiontu, který se pravděpodobně pořád ještě nacházel někde v tajné vojenské výzkumné laboratoři nedaleko Sydney. Teprve Felidae ji upozornila, že proměnlivých šatů kousek chybí. Něco, co ji původně činilo nezranitelnou vůči ohni.

Lilith se tím bude muset zabývat, ale až později.

Kalich byl přednější.

Nedokázala skrýt, že jí Felidaino vyprávění o té "pojistce proti krádeži" připadalo velice podivné. Kdy vlastně upírka tento mechanismus nainstalovala? Před necelými sto lety, když se v Beinn Dearg uložila ke spánku? Anebo teprve před nedávném, po svém procitnutí?

O tom však Felidae zarytě mlčela.

"Chceš záruku?" zeptala se nyní její hříšně smyslná ústa. "To jsi úplně praštěná, že nevěříš slovu, které jsem ti dala?"

"Co je mi platné tvé slovo, když převáží tvoje přirozenost? Když hladem ztratíš rozum?"

Felidae se podivně zatřpytilo v očích. "To by se mohlo stát..."

Lilith ten nečekaný souhlas tak překvapil, že naprázdno polkla. "Za těchto okolností nikam nejdu," rozhodla se. "Počkáme tu obě na tvého posla."

Felidae zavrtěla hlavou.

"Musíš mu jít naproti. Držet mu Landrua od těla! V sázce je příliš mnoho, než abychom riskovaly! Ty snad jsi slepá, že jsi na to ještě sama nepřišla!"

"Vím, že nic nevím." Lilith se podivně usmála. "Podle tvého názoru mi chybí to podstatné - ale pomalu se vážně začínám ptát sebe samé, jestli bych vlastně z toho neměla mít radost..."

Žluť v očích upírky jako by se srazila. "O tom můžeme diskutovat, až bude čas. Nemusíš se obávat žádného poznání, dokud je kalich mimo náš dosah!"

"Nebyl by to důvod k přivítání jeho zmizení?"

"Jenom pokud má tvoji nezralost nahradit čirý egoismus," odpověděla Felidae. "Pochop konečně, že tebe ani mně se nikdo nebude ptát, jestli chceme náš úkol provést nebo ne. Prostě musíme. Je to v nás. Tvůj problém je, že přikládáš váhu jedinečným osudům. Že je ti zatěžko obětovat na šachovnici pár ubohých figurek, aby se nakonec změnilo vše. Svrhnout vládu upírů je i pro tebe nejvyšší úkol. A přitom se nedokážeš zbavit vlastních, sobeckých myšlenek! To se musí změnit, jinak..."

"Jinak co?"

Felidae ležela bez pohybu, jako by veškerou svoji sílu koncentrovala jen na mluvení. A přece Lilith cítila znovu probuzenou energii nepochopitelné osobnosti. Bytosti, jejíž působení v uplynulých dvou a půl staletích utvářelo svět. Prováděla šílené experimenty s Liliovým kalichem a přivedla na svět spoustu absurdních upírských výtvorů. Se dvěma z nich se Lilith setkala v přítomnosti - ale kolik dalších snad ještě někde ve skrytu tropí neplechu?

"Přestaň si namlouvat, že ti chci ublížit," řekla Felidae. "Přestaň se litovat. K tomu budeš mít dostatečný důvod, až jestli Landru získá kalich. Tomu zabraň!"

"Tu záruku," trvala na své Lilith. "Dej mi záruku, že tě můžu nechat v tomto bytě, aniž bych tu po návratu našla tratoliště krve!"

Felidae si teatrálně vzdychla. "Snad bych tě měla kousnout, abych tě přivedla k rozumu!"

"To by tě stálo tvé nejlepší zuby," slibovala Lilith.

"Jenom jestli."

Lilith se naklonila nad tělem upírky a zatahala jí v oblasti břicha za symbiotické pletivo. Ve Felidainých očích explodovala bolest, nicméně ze rtů jí nesklouzl, ani hlásek.

Lilith bez pohnutí řekla: "Jestli mi nedáš žádnou záruku, opatřím si ji sama. Přesvědčilas mě: pojedu do toho Polska a prověřím, co je na té tvé historce pravdy. Ale pojedu s přesvědčením, že nejsi schopná ublížit nějakému člověku."

Ještě jednou zalomcovala Felidainým řemením.

"Přestaň!" řekla Felidae chraplavým, bolestným hlasem. "Jestli nechceš, aby se stalo něco hrozného, přestaň!"

"Jsem už na hrozné věci zvyklá."

"Na tohle ne..."

Lilith znovu sáhla po řemínčích.

"Zaručuji se ti, že se budu chovat klidně a soustředím se jen na své uzdravení!" sklouzlo upírce ze rtů.

Lilith lehce přejela přes řemínky rukou. Její vlastní symbiont se vzpíral právě tak málo jako ten Felidain, a přece si Lilith byla docela jistá, že jejich klid je ten příslovečný před bouří a že se každou chvílí může změnit. Ale měla plné zuby toho, aby se jako figurka nechala posunovat sem a tam. Jen ať Felidae pocítí, že to na ni neplatí.

"Cože?" zeptala se. "Pochybuji, že se spokojím jen s tvým pouhým slovem!"
"To jsem si taky myslela."
"No a?"
"Uvedu se na dobu až do tvého návratu do toho nejasketičtějšího stavu, jaký znám. Strávila jsem v něm devadesát osm let bez jediné kapky krve, takže to teď vydržím i mnohem kratší dobu! Kromě toho to prospěje mému uzdravování... Teď už jdi! Neotálej! Nech mě samotnou!"
Lilith viděla, jak se Felidainy oči zavřely. Víčka, která je překryla, dodala tváři upírky masku nevinnosti. Bez toho dravčího pohledu vypadala jako spící, třebaže jen pramálo přístupný anděl.
Lilith vstala. Odstoupila od postele, neřekla ani slovo, nýbrž čekala, jestli se potvrdí její podezření. Jestli rozuměla správně Felidainu úmyslu.
Několik vteřin nato to už věděla. Vzduch kolem upírčina těla se počal chvět a setmělo se. Zničeho nic se počala kolem něho vytvářet vlákna - ale ne taková, jako výběžky symbiontu - jako by prýštila ze žláz neviditelných pavouků. Po celé délce těla se počala hromadit hustá, proplétající se čerň. Felidae se zakuklovala. Vznikal stejný kokon, jako ten, jenž jí na skotské vysočině sloužil za útočiště skoro po celé století...

Bylo to naprosto bezútěšné nahromadění lidí, konfrontovaných s hrůzou. Někteří tu byli služebně, jiní - mnohem větší počet - jen z důvodu otřesení a účasti.
Skoro každý znal Josefu.
Skoro každý ji měl rád.
Ale jinou, než jak tu teď ležela mezi zeleninou, kterou neprodala na trhu. Nikdy ji už neprodá. Nějaký šílenec jí připravil o život - vrah opojený krví!
Strach přeskakoval jako jiskra od mozku k mozku. Policisty nevyjímaje.
Kolem místa činu nebyla žádná pořádná uzávěra. Každý se mohl přesvědčit na vlastní oči, co se přihodilo té staré ženě.
"Roztrhaná... Zlomený vaz...," kolovalo od úst k ústům.
"Jsou nějaké stopy?" obrátil se jeden z obzvlášť zaujatých lidí na policistu, vedoucího vyšetřování.
Ten s kamenným obličejem zavrtěl hlavou.
"Opravdu ne?"
"Ne."
Zdálo se, že s tím se zjizvený muž, kterého tu nikdo neznal, spokojil. Nebo smířil. Nic jiného mu nezbylo.

Den druhý
Oleg Karpinski, sluha Boží, srovnal rozsalátované vydání prastaré rodinné bible a pohroužil se do ticha, které ho v jeho poustevně obklopovalo.
Stěny jeho příbytku byly do posledního místečka ověšeny obrázky Matky Boží a Pána Ježíše Krista. Na malé komodě stál bohatě ozdobený vánoční stromeček a umělé květiny v nesčetných vázách vydechovaly umělé vůně.
Tato část příbytku byla Karpinského svatyní. Ve zdejším kraji platil nejenže za bohabojného, nýbrž dokonce za proroka.
V nejbližších usedlostech žili zbožní lidé, bez výjimky starokatolíci, kterým naprosto nevadilo, že Karpinski není žádný skutečný kněz. Neměli jinak nikoho, kdo by jim zprostředkoval milost Stvořitele. Větší obce s kostely ležely pro staré lidi, z nichž jen málokdo vlastnil auto, příliš daleko.
Mladí tento kraj, který jim - jak se domnívali - nenabízel žádnou budoucnost, už dávno opustili. Zůstali tu jen staří a nemohoucí a Soňa.
Soňa Karpinskému připomínala, že sám býval kdysi mlád. Očistil se vlastně až teprve po smrti své ženy. Před dvanácti lety.
Nyní mu bylo padesát, ale šedivý, až na prsa spadající plnovous a předčasně získané vrásky ho činily zdánlivě alespoň o deset let starším.
K poledni někdo zaklepal na dveře jeho světnice. Vzhlédl od žalmů a podíval se na hodiny, jejichž tikání bylo jediným zvukem v domě. Nikoho nečekal. Ale to nic neznamenalo. Odložil osahané stránky na stůl, u kterého seděl ve vysokém křesle, a vstal. V železných kamnech se ještě netopilo, třebaže bylo už citelně chladno.
Když Oleg Karpinski otevřel dveře, překvapeně zamrkal. Očekával někoho z okolních usedlostí, a nepřímo tomu bylo skutečně tak - ale právě že jen nepřímo.
"Jakube!" zvolal překvapeně. Jeho hlas zněl pevně a netřásl se. "Jsi přece Jakub, ne? Leonův syn..."
Vstříc mu hleděl zarostlý, bledý obličej. "Ano," řekl Jakub Plotnicka. "Pomozte mi!"
Karpinski se mu podíval přes rameno. "Jsi sám?" zeptal se.
Plotnicka si odhrnul pramen vlasů z obličeje. Jako by chvíli přemýšlel. Nakonec řekl: "Sám, ano. Auto mi stojí kus odsud. Došel mi benzín. Vzpomněl jsem si..."
"Ke komu jsi jel na návštěvu..." přerušil ho Karpinski. "Tví rodiče jsou mrtvi. Jejich těla odpočívají v Ketrzynu. Sám jsi to tenkrát vyřizoval. Chtěl jsem je pohřbít zde."
"Já vím," řekl Plotnicka. Pohled jeho očí byl tupý. "Potřebuji benzín, a tak jsem si vzpomněl..."

Tentokrát sice nebyl přerušen, přesto však větu nedokončil. Zřejmě měl za to, že řekl dost, a taky tomu tak bylo. V kůlně, která stála za chatou mezi loukou a okrajem lesa, míval Oleg Karpinski pohonné látky, to věděl v okolí každý. A přitom nikdo nevěděl, proč tam tu nebezpečnou hořlavinu skladuje, když Karpinski nevlastnil řidičský průkaz, o autu ani nemluvě.

On sám nikdy nemluvil s nikým o svém snu vystoupit jednoho dne v očistném ohni na nebesa.

"Jak ses sem dostal? Zastesklo se ti po domově?"

"Jenom projíždím."

Jakub se zdál být netrpělivý, nervózní. Tu a tam si svým nezdravě vypadajícím jazykem olízl rty.

"Kolik potřebuješ? Máš s sebou kanystr?"

"Ne."

Karpinski přikývl. "V nouzi si vzpomeneme na místa, kterých jsme se kdysi zřekli, co říkáš, Jakube?"

Plotnicka zarytě mlčel.

"Obávám se, že pro tebe benzín nemám, můj synu," řekl Karpinski s lítostí. "Mrzí mě to. Zkus to v osadě. Cestu znáš..."

V tu chvíli jako by zhoustla bledost Plotnickovy tváře i očí v cosi strašného. Jeho ruce vystřelily dopředu a stiskly Karpinskému krk. "Já - potřebuji - benzín!"

Prorokovi vyjely oči z důlků. Pokusil se srazil mužovy ruce, ale jedinou Plotnickovou reakcí bylo, že stiskl ještě silněji.

Karpinskému se zatmělo před očima. Lapal po vzduchu. Konejšivě zachrčel: "Tak... dobrá... Tak já ti... dám, co... chceš..."

"Děkuji." Plotnickovy ruce rázem povolily.

Karpinski se zapotácel na místě. Strašlivá bolest se mu doslova zakousla do ohryzku. Stále ještě se mu špatně dýchalo. Jako by se mu tím stiskem něco v krku ucpalo.

Opřel se o veřeje dveří a zíral na Plotnicku, jenž stál před ním naprosto lhostejně.

Karpinski se náhle roztřásl strachem, že by snad měl zemřít takhle.

S námahou se pokoušel najít v pohledu Jakuba Plotnicky špetku lidskosti. Ale nebylo v něm vůbec nic.

"Pojď," řekl Karpinski a odrazil se od dveří.

Bylo chladno a slunečno.

Cestou ke kůlně zaslechli najednou strašlivý řev ze stáje. Krávy a voli řvali, jako pokaždé, když Karpinski před jejich očima některého z nich porážel.

Krev mu ztuhla v žilách ještě víc.

"Ty jsi - nepřišel sám?" zeptal se váhavě. Pohled upíral ke stáji, ale prkenná stěna bez oken, kterou odtud viděl, mu neprozradila nic o tom, co se děje uvnitř.

"Ne," řekl Plotnicka.

"Vezměte si, co potřebujete, a zmizte!" zkusil to Karpinski s pochybnou bojovností. "To jsem si nikdy nemyslel, že z tebe bude jednoho dne zloděj a budižkničemu. Kdyby tvoji rodiče..."

Karpinski zmlkl tak náhle, jako by ho jakási neznámá pěst chytila za jazyk. Ale byl to jenom strach, na který už ani nevěřil.

Čím víc se přibližovali ke kůlně, ve které stála nádrž s benzínem, tím hlasitější a hroznější byl řev ze stáje. Tu a tam zničehonic prudce umlkl - aby pak vzápětí se ozval o to pronikavěji.

Karpinski měl dvanáct kusů dobytka. Dvě třetiny z toho byly dojnice. Spolu s obilím, které si sám vypěstoval, a naturáliemi, které dostal darem od obyvatel osady, mu byly schopny zajistit život ve skromném dostatku.

Nebyl žádný asketa. A taky nemohl po Soně žádat větší odříkání, aniž by se pak musel obávat, že mu uteče.

"Co tam uvnitř provádí - ten tvůj kamarád?" zeptal se zhnuseně. "Baví se - mučením?"

Vzápětí pak zíral na Jakuba Plotnicku ještě nechápavěji, když mu tento odpověděl jasným a hlasitým "ano".

Karpinski ztuhlými prsty otevřel vrata kůlny. Plotnicka a jeho komplic by to taky zvládli sami. Vlastně si mohli posloužit, aniž by o tom Karpinski měl vůbec ponětí.

Ale to zjevně nebylo to, co chtěli.

Ne všechno.

"Peníze nemám," řekl mdle. "Jestli hledáte peníze..."

Plotnicka ho brutálně odstrčil stranou a vstoupil do příšeří kůlny.

Cílevědomě zamířil rovnou k obrovské plastikové nádrži, naplněné hustou, temnou tekutinou.

Všude kolem stály prázdné kanystry. K naturáliím, které Karpinski rád přijímal za své služby, patřil právě benzin. Když pak byla bouřka, spávala Soňa ve stáji, protože ta byla od kůlny dál než chata. Měla strach, že by mohl udeřit blesk.

Toho se Oleg Karpinski nikdy neobával. Byl si jist, že tam "nahoře" jsou srozuměni s jeho úmyslem a nebudou jen tak nesmyslně podpalovat jeho těžce shromážděnou zásobu.

Se zaťatými pěstmi přihlížel, jak ten bídák, který odtud už před mnoha lety odtáhl, nejprve otevřel kohoutek nádrže a pak bez jakéhokoli spěchu vyhledal vhodnou nádobu, zatímco benzín s tichým pleskáním stékal na zem a nestačil se vsakovat.

V okamžiku se vytvořila pronikavě páchnoucí kalužˇ.

Karpinski sám nevěděl, proč při pohledu na ni musel myslet na krev. Snad proto, že stále ještě zaznímal od stáje strašlivý řev zvířat. Jako by jim z těla někdo vyřezával jen pěkný kus masa na biftek.

Co to tam provádí? pomyslel si Oleg Karpinski. Pane Bože na nebesích - co tam ten netvor PROVÁDÍ...?

Další jeho myšlenka patřila Soně, která šla do lesa na houby a na bylinky. Doufal, že se nevrátí dřív než jindy. Nebyla pryč ještě dlouho...

Pomyšlení, že by mohla padnout Plotnickovi a jeho kumpánovi do rukou, vyvolávalo v bohabojném muži obzvlášť úděs.

"Jděte!" zachrčel směrem k muži, který konečně strčil kanystr pod proud benzínu. "Vezměte si, co potřebujete - a jděte! Ještě jednou opakuji: peníze nenajdete - vůbec nic, co by pro vás mohlo mít cenu!"

Jakub Plotnicka však nevypadal, že by ho poslouchal. Kanystr v jeho ruce už asi deset vteřin přetékal, než konečně zatáhl kohoutek - a potom, jako by po namáhavém přemýšlení, zašrouboval i uzávěr kanystru.

Prošel kolem Olega Karpinského, aniž si ho vůbec všiml a nakloněn pod tíhou kanystru na stranu, zamířil přes dvůr k lesní cestě vedoucí k silnici.

Karpinsky za ním nevěřícně hleděl. Pevně se chytil křídla vrat a jako by čekal, že se Plotnicka ještě jednou zastaví a vzpomene si na okradeného.

Ale nestalo se tak.

Zato v tu chvíli utichl řev ve stáji. Teprve nyní si Karpinski znovu vzpomněl, že Plotnicka nepřišel sám.

Stáhl se zpátky do přítmí kůlny. Měl pocit, jako by mu kosti skřípaly chladem. Stáj měl přímo před sebou na dohled. Jen na okamžik se rozhlédl kolem sebe, aby si v kůlně našel něco, co by mohl v případě nouze použít k obraně.

Nevěděl, co se ještě může stát.

Nevěděl ani, co se už stalo.

Před lety tady v kraji řádil nějaký šílenec, vlamoval se do ohrad a stájí a nechával za sebou v tratolišti krve naprosto nesmyslně pobitá zvířata, koně, krávy i ovce s podřezanými hrdly a rozpáranými břichy...

Nikdy ho nechytili. Snad ho jednoduše jednoho dne k sobě povolal Pán Bůh - aby ho svrhl do pekla. Nikdy nebyl nalezen jediný doklad svědčící o tom, kdo by to mohl být.

Karpinski ani na okamžik nevěřil, že by se mohl ten tehdejší pachatel nyní vrátit v Plotnickově doprovodu.

Existuje dost jiných Šílenců.

A jsou nebezpeční...

Našel kosu, zvedl ji a hned se cítil o něco lépe. Postupně ho opět opouštěl pochopitelný strach o vlastní život. Mnohem větší starost si dělal o Soňu.

Zůstaň, kde jsi, dítě, pomyslel si. Neudělej, co jsi ještě nikdy neudělala - nevracej se včas...!

Čekal na to, až někdo vyjde ze stáje. Její vrata sice byla mimo jeho dohled, ale ať už ten, kdo uvnitř tak běsnil, byl kdokoli, jednou se musí objevit za rohem!

Neobjevoval se.

Je možné, aby Plotnicka a jeho komplic jen tak zmizeli? V nějakém krátkém, nestřeženém okamžiku?

Chlad stále naléhavěji pronikal Olegu Karpinskému do těla. Neměl na sobě kabát, jen kutnu, na které se mu na stříbrných řetízcích houpaly obrázky apoštolů Petra, Jana a Pavla, stejně jako archanděla Gabriela a při nejmenším pohybu na sebe s tichým cinkáním narážely.

Když se celou půlhodinu nic nedělo, sevřel násadu kosy pevněji v dlani a opatrnými kroky vyšel na dvůr. Neměl odsud na dohled žádné okénko stáje, z čehož Karpinski vyvodil, že také jeho přiblížení zůstane nepozorováno. Avšak všudepřítomné škvíry mezi deskami mu nedovolovaly, aby si tím byl docela jist.

Krátce předtím, než se dostal až ke stáji, přetáhl si Karpinski své svaté obrázky přes hlavu a vložil je do jediné kapsy své kutny. Cinkání ustalo. Ticho teď bylo tak absolutní, že se ten bělovousý, bohabojný muž na několik vteřin ani neodvažoval pohnout.

Ještě nikdy mu ticho nepřipadalo tak hrozivé jako teď.

Kosa mu každým okamžikem v rukou těžkla víc a víc. Bylo to, jako by ho naváděla, aby ji odhodil do prachu dvora. Vždyť mě přece nepotřebuješ, jako by mu našeptávala. Máš svoji víru - to je nejúčinnější zbraň!

To je pravda.

Ovšem s tou výhradou, že by jeho víra byla skutečně silná. Avšak v tuto chvíli měl Karpinski pocit, jako by všechny ty roky, během kterých si osvojoval všechnu tu biblickou pevnost, byly marné.

Netřásl se chladem. Byl to strach. A jedině pochybnost mohla způsobit takovou hrůzu.

Nakonec se vydal dál. Nahlížel za roh stáje a shledal i tam dvůr právě tak opuštěný jako všude jinde. Vrata však byla otevřena právě tak, aby se jimi mohl protáhnout dospělý člověk.

Ani to neříkalo nic o tom, jestli už Plotnickův komplic odešel.

Oleg Karpinski věděl, že má dvě možnosti: buďto se mohl někde skrýt - nebo musel sebrat všechnu odvahu a postavit se protivníkovi mladšímu i silnějšímu.

On má kosu.

Co má ten druhý, to však nevěděl.

Vzpomněl si, že se Soňa může každou chvíli vrátit, a to rozhodlo. Karpinski šel dál. Poprvé zalitoval odlehlosti svého statku.

Když došel až k vratům, celé je rozrazil.Na celé ploše dvora nebyl jediný stín. Slunce, stojící šikmo na obloze, svítilo přímo do vchodu a rozdělovalo vnitřek na menší, ozářenou plochu a převažující oblast ponurého přítmí.

Oleg Karpinski vyvalil oči a otevřel ústa, když uviděl, co se stalo s jeho dobytkem. Ale jeho pohled jen rychle sklouzl po zdechlinách, natažených podél žlabu, ještě z nich stoupala pára, a zastavil se až na pachateli v pozadí.

Karpinski měl pocit, jako by mu najednou někdo zařízl skalpel mezi obě poloviny mozku. Jakási bolest netušeného rozsahu mu divže nerozervala lebku, jakmile uviděl toho slabomyslného sedět obkročmo jako satyra na jednom ze zmasakrovaných zvířat.

Byl to muž ve věku mezi dvaceti a třiceti lety. A byl nahý. Měl perfektně utvářené, štíhlé a velice silně vypadající tělo. Černé vlasy měl ostříhané nakrátko a vypadalo to, jako by si ji zkracoval sám. V levém uchu měl příliš malou, napůl do

lalůčku zarostlou náušnici...

Ale to všechno bylo vedlejší.

Hlavní bylo, že ten perverzní řezník hleděl na Olega Karpinského naprosto lhostejně a bezstarostně.

Jako by měl nějaké zvrácené chutě a právě je krvavě utišil, pomyslel si muž s kosou. Zapotácel se jako stéblo ve větru.

V téže chvíli, kdy se jeho oči setkaly s cizincovým pohledem, položil si otázku, proč vlastně drží v rukou ten nástroj.

Byl naprosto neužitečný.

Karpinski ani nevěděl, co by měl tváří v tvář tomuto výrazu čiré touhy po zabíjení ještě říct. Každé slovo mu připadalo hloupé dříve, než je vyslovil.

Bylo pozdě. Žádné z jeho dobytčat nepřežilo vražedné běsnění. A přece Karpinský nikde nenacházel nic, čím byla všechna ta zvířata pobita.

Ten nahý muž měl ruce prázdné. Někde nedaleko vrat se válel pohozený uzlík, který vypadal jako ženské šaty. nikde nemohl najít žádné oblečení, které by se mu k tomu muži hodilo.

Karpinski stál bledý a zesláblý. Krev na kůži Plotnickova komplice mu v mysli vyvolávala muka, která musela jeho dobytčata vytrpět, než je vysvobodila smrt.

Konečně se mu vrátil hlas. "Proč jsi to udělal?"

Cizincovy oči jako by ho pohlcovaly. "Protože tu nic jiného nebylo, ty blbe!" vyštěkl ten lidský netvor.

Karpinski se zapotácel pod přívalem pohrdání, který udeřil proti němu, a s pocitem, jako by se nořil do tekutého ledu, si pomyslel: Já jsem tu. JÁ tu přece jsem...

Vklopýtal do stáje.

Odhodil kosu do smetí, co nejdál od sebe. K čemu by mu byla? Snad aby s ní něco udělal tomu úžasnému ukrutníkovi?

Zvenčí se ozval hluk motoru. Jakési těžké vozidlo se po cestě přibližovalo k usedlosti.

"Konečně," vzdychl si cizinec. Krev na jeho těle vypadalo jako rituální malování válečníka.

Soňa, pomyslel si Karpinski. Soňa se s ním bezpodmínečně musí seznámit. Kde jenom vězí? Vždyť ho ještě propásne. Je tak pěkný...

Hluk motoru utichl. Bouchly dveře.

Karpinski chtěl jít dál k naháčovi, ale ten mu pouhým gestem přikázal, aby se zastavil.

Jakub Plotnicka ho však v poníženosti zdaleka předstihoval. "Mám začít?" zeptal se, když se zastavil na krok před mužem.

"Že se vůbec můžeš ptát?" Naháč vycenil zuby.

Stalo se něco nepochopitelného. Oleg Karpinski viděl něco, co nemohla být pravda. Viděl proměnu, která najednou proběhla s cizincovou sošnou krásou. Jeho obličej jako by se rozplácl a složil v naprosto nové rysy. Ruce se mu zkřivily jako arthritické kosti. A proti Plotnickovi se smál strašlivý chrup. A Plotnicka před tím báječným ukrutníkem padl na kolena a zvrátil hlavu do týla. Krk se mu napjal. Ohryzek provokativně čněl dopředu.

Karpinski dobře věděl, že se cizinec neovládne. Horní špičáky, trčící z široce rozevřených úst, se zabořily Plotnickovi do vystupující krční tepny. Pár kapek krve vystříklo přes okraj vzniklé rány. Potom se přisály ke krku rty. Tváře se mu nadouvaly a splaskávaly jako měchy.

V očích toho dokonalého muže se blýskalo cosi naprosto nezkrotného. Dokonce i když pil, zářila mu z nich chtivost, jako věčně planoucí fanál.

Plotnicka se najednou počal škubat. Bolestně a chroptivě vykřikl. A pak jeho tělo zmalátnělo. Ústa se od něho oddělila jako pijavka. Plotnicka se mrtev zhroutil k zemi.

Jeho vrah se nad ním naklonil, chytil ho za hlavu a přitáhl si ho k sobě nahoru. Potom strnul. Karpinski pořád ještě stál jako opařený a doufal, že se i jemu dostane stejně přízně jako Plotnickovi, když ho zasáhla tvrdá mužova slova:

"Umíš řídit auto?"

Karpinski zavrtěl hlavou.

Cizinec pustil Plotnicku zpátky na zem a Karpinski se v duchu ptal, co by se asi stalo, kdyby odpověděl kladně.

"Tam leží ta kosa. Běž pro ni!"

Poslechl bez přemýšlení.

"Už jsem jednou ochutnal stařeckou žluklou krev - a nijak se netřepu na to, abych si to zopakoval.- Zabij se!"

Ne, pomyslel si Karpinski, otřesen tou křivdou. Já chci taky...

Jeho přání se rozplynulo.

Obrátil si prohnuté ostří kosy proti břichu...

"Néé!"

Zarazil se.

"Soňo," sklouzlo mu ze rtů. "Já už myslel, že nikdy nepřijdeš..."

Sydney

Když se Beth sama vracela z letiště Kingsford Smith, dobře si vzpomínala na varování, které jí Lilith dala na rozloučenou: "Vyhýbej se do mého návratu svému bytu jako moru! Nevěřím Felidae - ani v tomto stavu ne!"

Beth se zprudka nadechla. Už se dál nenamáhala s přetvařováním. Taková, jaká byla nyní, zatímco jela za volantem svého mrňavého autíčka do redakce Sydney Morning Heraldu, taková skutečně byla.

Takovou se stala.

No a co? pomyslela si nevzrušeně. Mám přece konečně nárok na svůj vlastní život.

Doufala, že se Lilith už nikdy nevrátí. Když má teď Landru zase v držení kalich, měl by už konečně svoji protivnici odstranit. Teď už je mu přece k ničemu!

Beth nevěřila v "pojistku proti krádeži", o které mluvila Felidae. A i kdyby to měla být pravda, Landru si bezpochyby už nikdy nedá Liliový kalich vzít! Podruhé ho už nikdo neokrade!

Když pak atraktivní reportérka vstupovala do budovy redakce, věděla přesně, co chce. Na pořádnou práci neměla dnes ani pomyšlení. Její osobnost se docela převrátila jednak pozdním účinkem magického moru, jednak setkáním s Landruem. Každý den teď na něho čekala, že se u ní ohlásí a přijde si pro ni. Věděla o něm, že nesnese vedle sebe žádnou jinou vůli a dávno se mu už zcela poddala. To, co stále ještě svému okolí předváděla jako sebevědomí, bylo právě tak maškaráda, jako ničím nezkalené přátelství, které předstírala Lilith.

Co se tohoto dotýkala, doufala z plna srdce, že jde o uzavřenou kapitolu. Jestli Lilith skutečně Landrua vystopuje, bude to její konec...

Když vstoupila do obrovské kanceláře, nikdo ji nepozdravil. Ale jí byli lidé s celým hejnem "přátel" vždycky podezřelí. Nijak si nezakládala na prestiži.

Pohledem zamířila krátce k prosklené lóži šéfredaktora. Vychrtlý Moe Marxx seděl skloněný s červeným fixem nad nějakým textem. Zřejmě zase jednou prožíval rozkoš z ničem práce některého z podřízených.

Beth se usmála. Pomalu začínala v Moeovi nacházet zalíbení. Člověk se na něho musel podívat ze správného úhlu, pak mohl ocenit jeho upřímné jádro...

Rozhodnými kroky došla k Allisteru Harrisovi, elévovi, kterého pověřila speciálním důvěrným úkolem. Když ji mladík uviděl přicházet, zrudly mu uši a celý se ponořil do třídění došlých faxů.

Beth však šla nelítostně dál. Když zvedl oči podruhé, stála už přímo před ním, takže už jen stačil křečovitě ukázat směrem k Marxxovi. "Prosím," vydechl. "Zmizte! Starý mě má pořád na mušce!"

"Ještě víc než jindy?" leželo Beth na jazyku. Ale ovládla se, chvíli se s hranou nezúčastněností přehrabovala ve faxech a pak zamířila ke svému stolu. Marxx si její bleskové návštěvy ani nevšiml.

Dosedla na židli, sáhla po telefonním sluchátku a vytočila číslo.

Harris zvedl sluchátko. Viděla jeho vyjevený obličej, když se zeptala: "Copak takhle se zachází se ctitelkou?"

"Marxx mi pekelně zatopí, jestli se dozví, že pro vás něco dělám," odpověděl Harris zapřísahavě.

"A děláš?" řekla mazlivě.

"Nic tady ještě nebylo...," ujišťoval ji.

"Ale máš i dál oči na stopkách, že? Hlavní zájem mám o východní Evropu. Polsko..."

Mlčel.

"Co kdybychom si spolu vyšli do kina?" řekla. "Co takhle dnes večer? Ale jestli jsem pro tebe moc stará, tak to raději řekni hned..."

"Moc stará?" Zrudl ještě víc.

Načež mu řekla jméno hotelu a číslo pokoje, kde by mohli spolu strávit večer.

"Vy bydlíte v hotelu?"

"Přechodně. Můžeme se taky sejít u tebe."

"Ne. To nejde. Bydlím u rodičů."

"Skutečně praktické. Takže dnes večer nashledanou, ano?"

"Snad..."

"Ještě jednu takovou urážku a domluvím si rande s Moem."

Soňa...

Lazarus povolil uzdu. Když uviděl děvče, které se náhle s pronikavým výkřikem objevilo starci za zády, stalo se s ním něco neslýchaného.

Obratně sklouzl dolů ze zdechliny, na které seděl. S bleskurychlým tempem se ocitl u vrat, přičemž cítil, jak už jen to mu odčerpalo část čerstvě nabyté energie.

Zvířecí krev byla málo výživná a Jakubova zas příliš stará a hustá.

Koutkem oka viděl, jak se Plotnicka pohnul. Upírská nákaza infikovala mrtvého iluzí, že žije dál.

Darmožrout navíc, pomyslel si Lazarus.

"Umíš řídit auto?" zeptal se dívky, která na něho hleděla jako na strašidlo. Ale snad jí jenom vadila jeho nahota.

Jemu na ní nevadilo nic. Nikdy by nečekal, že by kdy mohl najít takové zalíbení v nějakém člověku.

"Táto...," uniklo jí z nádherně rudých rtů. Měla rovné blonďaté vlasy a jemný obličej. Kabát, který měla na sobě, byl neodpustitelným. Zakrýval příliš mnoho z postavy, která Lazara rozechvívala.

Nevěděl, jak je to možné. Celé to strašné okolí - všechna ta hrůza, kterou způsobil on - najednou docela zmizela z dosahu jeho vnímání.

"Řidičský průkaz nemám," řekla. "Ale řídit umím."

Její křik ustal. Zírala na něho. Lazarus věděl, že také ona má oči jen pro něho. Sám se o to postaral.

"Počkej," řekl. Svaly na jeho těle hrály v dokonalé harmonii, zatímco zamířil nazpět k Jakubovi, jenž jako čerstvě probuzená kreatura se důvěřivě zeptal: "Pane...?" Vzápětí mu Lazarus zlomil vaz.

"To je tvůj otec?" zeptal se Soni, když se k ní vrátil.

"Ano."

"Dokážeš si představit, že bys ho opustila?"
"Ne."
"Tak pojď."
Podal jí ruku a odvedl ji na dvůr. "Mohla bys mi opatřit něco na oblečení?"
"V domě..."
Lazarus si užíval pocitu, který ho zaléval v Sonině blízkosti. Třebaže ustavičně cítil touhu po její živoucí, mladé krvi, ovládl se.
"Jsi špinavý," řekla.
"Krev," řekl. "To je krev, ne špína."
"Chceš se umýt?"
Není čas. Nezbývá dost času...
"To bych chtěl," řekl ke svému vlastnímu překvapení a v duchu zatápal po kalichu, který třebaže byl zcela nablízku, mu neposkytl žádnou útěchu a cestou ani na vteřinu nezmírnil jeho strašnou samotu.
Když ho Soňa dovedla do domu, pocítil hned jeho odpornou atmosféru. A když s ním pak chtěla projít jednou místností, Lazarus doslova odletěl nazpět.
Jednotlivé křížky nebo jiné relikvie mu nevadily. Ale proti takto naládované náloži byl i on bezmocný...
"Nedá se jít jinudy?"
Přikývla, pečlivě zavřela dveře a obešla světnici úzkou chodbou.
"Tady se můžeš umýt," řekla, když došli do strohé místnosti, sloužící k očišťování a ještě jakémusi počínání, které bylo Lazarovi naprosto neznámé.
"Pomoz mi," požádal ji.
Napustila vodu do vany. "Jak to chceš horké?"
"Studené," odpověděl.
Když chvíli nato vklouzl do vody, pocítil slastný pocit. Třela mu kůži navlhčenou a namydlenou žínkou. Všude. Když se pak o něco déle, než bylo třeba, věnovala jeho údu, pocítil v sobě zárodek jakési dosud neznámé touhy, ale nevěděl, co s tím.
Několik minut nato vklouzl do šatů a bot, které mu přinesla.
"Líbím se ti?" zeptal se bez koketerie.
"Já... nevím..."
"Pomůžeš mně?" "Když chceš..." "Ano," řekl. "Ano!"

Sydney
Beth odemkla dveře svého bytu. Dokonce i to tiché cvaknutí, způsobené otočením klíče, se jí zdálo být příliš hlasité a prozrazující - a to ve vlastním bytě!
Ještě když překračovala práh, jí nervy vibrovaly. Pak se ale zase sebrala a řekla si, že vlastně není vůbec žádný důvod k obavě.
Velice naivní a bláhový názor. Nechtěla si připouštět skutečné rozměry nebezpečí.
Felidae se sice stáhla ze světa - ale kolik i nadále dokáže ze svého okolí vnímat, bylo nejisté.
Přesto to musím udělat! sugerovala si Beth. Alespoň to zkusit...
Jakýsi zvuk jí vymazal zbytek myšlenek.
Beth se domnívala, že zná každý přirozený zvuk ve svém bytě. Tento však mezi ně nepatřil.
Vycházel z ložnice, jejíž spojovací dveře byly otevřené.
Cítila v nohou nebývalou tíhu. Stále v ní narůstala obava, že si ukrojila příliš velký krajíc.
Tam vedle čekala bestie, mega-vražednice, o jejíchž schopnostech stále ještě věděla příliš málo. Jistým se zdálo být jen to, že Felidae také po ztrátě kalichu stále ještě vládne dostatečně silnou magií.
Magie!
Dřív by Beth neměla víc než jen úsměv pro takové kejkle, jak tomu sama říkávala.
Teď tomu ale i v tomto směru bylo jinak.
Odhodlala se a prošla skoro prázdným obývacím pokojem. Stále ještě se nedostala k tomu, aby ho nově zařídila. Jak teď litovala, že ten svůj výstřední nábytek na Landruovu radu prodala. Také to patřilo k oné masce, kterou měla Lilith přesvědčit, že se Bethiny citové hodnoty znovu normalizovaly. Na původní úroveň, kde byly, než reportérku kousla krysa, infikovaná magickou nákazou ze zvrhlého stvořitelského ducha wondjiny.
Beth to připadalo neskutečně dávno. Život před jejím nynějším nazíráním na svět byl pro ni jen čímsi vágním, rozmazaným, co by právě tak dobře mohlo patřit k docela jiné osobě.
Beth za nic na světě nechtěla zpět do svého původního světa.
Nikdy už nechtěla být znovu ta malá lesbička, hrající si na schovávanou. Našla zalíbení v druhém pohlaví, a co se toho týče, cítila příšernou touhu stále ještě přidávat...
Otevřenými dveřmi do ložnice bylo vidět na postel. Tento kus nábytku Beth nevyhodila. A přece jí už nepatřil.
Patřil jakési věci, vyzařující cosi ponurého, tíživého.
Sarkofág, pomyslela si. Skutečně to vypadá jako faraónská rakev ve tvaru těla.
A přece na tomto "kokonu", ležícím na posteli, chyběly veškeré detaily. Nebyly na něm žádné umělecké ozdoby, schránka s lesklého, černého materiálu měla jen základní tvar lidského těla.

Lilith jí říkala, že kokon je upředen ze spousty "vláken". Ale na pohled to nebylo zřejmé. Povrch vypadal drsně, ale přesto jakoby spečený.

Beth stála ve dveřích a zírala na schránku, ve které se měla nacházet Felidae.

Nedokázala tomu uvěřit.

Co když ji podvedly? Co když už Felidae dávno někde tropí neplechu, zatímco tady zanechala jen prázdnou, neprůhlednou schránku...?

V tu chvíli se opakoval stejný, neidentifikovatelný zvuk jako předtím - a vycházel jednoznačně odněkud z bytu. Znělo to, jako trhání napnutého lana.

Že by Felidae přece jen neležela uvnitř tak pasivně, jak bylo řečeno?

Bylo zbytečné o tom přemýšlet.

Beth překonala touhu přistoupit blíž a dotknout se kokonu. Někde v ní přece jen ještě byl uhnízděný strach, že by se něco mohlo vztáhnout po ní a po její krvi. To obojí však patřilo jedině jednomu. Landruovi.

Obrátila se a přešla do kuchyně, kde stále ještě stála jedna z pokojových rostlin, které postříkala acrylovou barvou, aby je smrtí zakonzervovala v jejich bizarní kráse.

Uchovala ji hned ze dvou důvodů.

Jednak proto, že toto křiklavé amatérské umělecké dílko vlastní výroby považovala za pěkné. Jednak proto, že sloužilo jako úkryt.

Beth se naklonila a zabořila prsty do hrudkovité, na kost suché zeminy. Bez problémů našla hledaný předmět a vytáhla jej. Byla to dýka.

Její čepel byla dlouhá asi patnáct centimetrů a úzká jako stilet. Na rukojeti nebylo žádné zdobení, ani jiná zvláštnost. Všechno, co činilo tuto zbraň výjimečnou, spočívalo v ní samotné.

Landru ji Beth daroval - při jejich prvním setkání. Zbraň byla určena speciálně na upíry a Beth s ní už jednou zabíjela. V bytě Paula Kravetze, když tam krvežíznivci ji a Lilith přepadli. Kravetz při tomto přepadu zemřel.

Beth se dlouho nezdržovala s prohlížením zbraně. Vrátila se zpátky do ložnice.

Také Felidae je upírka. Otázkou jen zůstávalo, jestli je v kokonu zranitelná...

Beth se zarazila, když zaslechla další zvuk zpod černé skořápky. Sebrala všechny zbytky odvahy - a pak se pomalu přiblížila blíž k té věci, ze které hodlala udělat Felidain hrob.

Někdo musí zemřít, pokud se skutečně odváží rušit upírčin klid. Buďto Felidae, nebo ona.

Beth sevřela rukojeť dýky vší silou, jako by už chtěla bodnout. Čepel trčela kolmo dolů z její pěsti. Srdce jí tlouklo až v konečcích prstů. Reportérka měla pocit, jako by jeho rytmus přecházel do chladného kovu a rozechvíval jej.

Soustředila se, zadržela dech. Pulz stále setrvával v závratné rychlosti, když přiložila odhodlaně hrot čepele na skořápku v místech, kde tušila hruď a srdce spící upírky.

Beth nevěděla, z čeho ta skořápku ve skutečnosti je. Snad z nějaké magické látky?

Stejně na tom nezáleželo. Důležité bylo jen to, že tato zvláštní dýka od Landrua pronikla do černé schránky jako do masa a nekladla nejmenší odpor!

Beth překvapením strnula. Sama si to nepředstavovala tak snadné.

Dál! pomyslela si. Teď se už nemohla vrátit. Zašla tak daleko, že to už musí dotáhnout do konce.

Schránka byla o něco větší než Felidae, což znamenalo, že neobklopovala upírčino tělo nijak těsně, nýbrž se vytvářel jistý volný prostor, který nemohla délka čepele překonat.

Beth zbývala naděje, že se jí ten černý krunýř podaří alespoň zčásti odstranit. Čepel se kroužila dál. Když opsala čtvercovou dráhu, odříznutý kousek najednou zmizel. Jako by se vypařil. Světlo proniklo temnotou, číhající uvnitř za závojem z černé mlhy a - Beth strnula.

Neviděla žádné šaty z řemení, jen cosi studeně se lesknoucího uvnitř otvoru. Cosi bledého, šupinatého...

Tohle že má být Felidae?

Strach stáhl Beth hrdlo. Přesto to však chtěla dokončit. Rychle.

Rozmáchla se s dýkou, aby ji vrazila do hadí kůže.

Ale než se jí to podařilo, vyrazilo cosi proti ní.

Z kokonu.

Dva vlasové drátky se vymrštily a zavrtaly se jí do očních důlků. Zakously se jí do mozku, pálilo to jako kyselina.

Bolest byla tak veliká, že se jí prsty samočinně rozevřely a pustily dýku.

Její zařinčení o podlahu však už Beth neslyšela.

Ani tlumený zlomyslný smích, který se ozval z krunýře.

Jediné, co si ještě stačila uvědomit, bylo, že touto akcí si nepomohla.

Na rozdíl od Felidae...

Když letadlo přistálo ve Varšavě, byla Lilith na zdejší chlad připravená. Ne však na to, že mráz bude svírat lidská srdce.

Hemžení v letištní odbavovací hale bylo nějaké divné. Všude bylo vidět uzavřené tváře, skoro nikdo se neusmíval.

Snad to bylo taky tím, že letadlo ze Sydney víc než tři hodiny muselo kroužit na polským hlavním městem a čekat; což tu zřejmě není výjimkou, nýbrž pravidlem. Podle toho pak byl taky příjemný jak letový, tak pozemní personál. O pasažérech už ani nemluvě.

Lilith ještě nikdy nebyla šťastnější, že znovu cítí pevnou půdu pod nohama. Prošla pasovou kontrolou, třebaže to, co

předložila, na první pohled nebyl její průkaz.

Letenka i pas byly vystaveny na jméno Elisabeth MacKinsayové. Beth jí už podruhé přenechala svůj starší cestovní pas. Na fotografii v něm byla blonďatá reportérka. Ale Lilith se naprosto spolehla na svůj "přesvědčovací talent" a byla úspěšná. Žádné problémy se nevyskytly. Ale ve skutečnosti nepoužívala tyto hypnotické triky ráda. Jednou by to taky nemuselo vyjít.

Před letištní budovou čekala celá flotila taxíků. Byla to auta s nejrůznějšími stupni zralosti do šrotu.

Lilith si vybrala jednoho dost nevrle vypadajícího řidiče, který jí hned zpočátku znechuceně dal na vědomí: "Kufry si musíte donést sama. Já jsem řidič, a ne kuli!"

Lilith se mu krátce zahleděla do očí. "Nemám zavazadla," řekla, zatímco si už nastupovala do auta.

Muž zavrčel něco nesrozumitelného. Když se pak uhnízdil za volantem, řekl o něco srozumitelněji: "Máte rezervovaný nějaký hotel?"

"Hotel ne. Chci zavést do Fromborku." "Taxíkem?" Zasmál se bez špetky humoru.

"Co proti tomu máte?" Lilith se bavila bez jediného úsměvu.

"Že to nikdy nemůžete zaplatit."

"Uvidíme."

Jeho chtivost neměla konce.

Jeho zlost neměla konce.

Lazarus věděl, že vyhoří. Zaživa.

Neuhasitelný oheň ho stravoval.

Vinen tím nebyl jeho program, nýbrž ten, jenž jej svojí krví zplodil a vnutil mu tuto úlohu. Jenž ho ukradl jako lidské dítě a násilím proměnil ve stvůru. Kdyby už nechtěl vrátit Liliový kalich jeho původnímu poslání, Lazarus by nikdy nebyl vzkříšen - a všeho by zůstal ušetřen. Celého tohoto nekonečného umírání od okamžiku "druhého zrození".

"Otče...," sklouzlo mu bolestně ze rtů. "Nenávidím tě, otče!"

Když se snažil, jako by v sobě zaslechl ozvěnu zardoušené dětské duše. On sám žádnou duši neměl. Žádný upír nemá - či snad ano?

Pohledem sklouzl k Soně a s platonickou touhou spočinul na jejích něžně zaoblených tvarech.

Potom se ohlédl nazpět na sloup mastného dýmu nad lesem, právě tam, odkud před necelou půlhodinou vyrazili.

Lazarus si zamnul ruce. Byly drsnější než ráno. Snad to bylo tou koupelí.

Zatímco projížděli lesnatou krajinou, jeho pohled se stále vracel k té pěkné, mladé ženě s jasně blonďatými, hedvábně se lesknoucími, hladce splývavými vlasy.

Ochotně ho následovala k minibusu a pomohla mu z něj vyložit mrtvoly.

Pak jí Lazarus řekl, kam ho to táhne. Znal směr. Cítil ho jako nejcitlivější kompas.

Věděl, komu má přinést nesvátost, kterou svíral mezi stehny a tiskl si ji k něčemu jinému, pro což neměl žádné uplatnění.

Nebo ho alespoň neznal.

Vnitřek vozidla se naplňoval pronikavým zápachem z kanystrů, zaplňujících celou zadní část. Některé z nich byly nedbale zašroubované, nebo tekly. Lazarus doufal, že s tím dojede daleko.

Nevěděl však, jak daleko bude třeba.

Soňa seděla mlčky za volantem. Měla v sobě, co mu ji vzdalovalo, ale současně v něm probouzelo o to větší touhu: Vzdor.

Co to bylo za kouzlo, které ji obklopovalo? Jak to, že se na ni, navzdory mučivému hladu (ano, UŽ ZASE měl hlad), teď hned, na místě nevrhne?

Vždyť by ji přece nemusel hned zabít. Mohl by z ní jen trošku ochutnat, aby zahnal nejhorší pálení a píchání ve vnitřnostech...

NE!

Je tak pěkná. Bez nejmenší chybičky.

Na tom se nesmí nic změnit.

Skutečně je tomu tak? Bylo mu určeno, aby si našel společnici, se kterou kalich vrátí jeho legitimnímu majiteli?

Lazarus úporně hloubal nad touto otázkou. Cítil, jak se mění. Jeho vlasům stačily k růstu pouhé minuty. Svázal si je pokaždé vzadu do ohonu, ale nakonec nezbývalo nic jiného, než je odstřihnout.

Dělal to sám, třebaže toužil po tom, aby mu to udělala Soňa.

Ale nechtěl kvůli tomu zastavovat. Důležité bylo jet. Pořád dál...

"Rychleji," vzdychl si. Jeho hlas zněl unaveně, jakoby zrezivěle. "Jeď rychleji!"

Natáhla nohu. Vozidlo udělalo mohutný skok. Stromy napravo i nalevo se jen míhaly kolem nich. V další zatáčce Soňa jen tak tak udržela vůz na silnici.

"Trochu pomaleji," řekl Lazarus.

Pár minut trvalo, než byl spokojený. Soňa neřekla jediné slovo námitky, nicméně časem začínalo být Lazarovi její mlčení nepříjemné. Povolil neviditelnou uzdu, taky tady to zkoušel tak dlouho, až byl se Soniným chováním spokojený.

Ale čím víc uvolňoval blokádu, tím nepříjemnější měla otázky.

"Co jsi udělal s mým tátou?"" zeptala se bez okolků.

"Nic," zalhal. Ten náhlý ostych říct jí pravdu ho překvapil víc než cokoli jiného.

Beze slova dál řídila vůz osamělou krajinou. Nejeli po žádné hlavní dopravní tepně. Krajina kolem byla stále venkovská. Ale směr byl správný.

"Vyznáš se tady?" zeptal se Lazarus.

"Ne."

Lazara to překvapilo. "Copak jsi tu nevyrostla?"

"Můj táta je přísný..."

Byl, pomyslel si Lazarus. Přestaň o něm pořád mluvit!

Poslouchal, co mu vykládala o svém životě v odloučenosti. Příjemně ho to rozptylovalo od utrpení těla. Od martýria, žádajícího si další oběti. Novou, teplou, čerstvou...

"Krev!" řekla Soňa najednou a naklonila se k němu. Jednou rukou pustila volant a utřela mu koutek úst. "Odkud - se vzala? Zranil ses? Mám zastavit?"

Ovšemže jí nevysvětloval, že se ještě před odjezdem zastavil znovu ve stáji a napil se z Jakubova vychladlého těla. Jeho žízeň ho přinutila vzpomenout si na ne zcela vyprázdněné tělo...

"Ne. Za žádných okolností nezastavovat - jen na doplnění nádrže. Cas nás tlačí!."

"Kam vlastně spěcháme? Daleko od domu?"

Všechny vzpomínky na hrůzy, které viděla, jí vymazal. Ale jak to vypadalo, musel ještě provést více kosmetických úprav, aby se její řeč pořád nevracela k jejímu otci a místu, kde vyrůstala.

Jak dlouhé se mu zdálo její líčení vlastního dětství a mládí, jak pomalu se rozvíjel její život! Byl plný zážitků, a to třebaže ji její otec žárlivě střežil před vším světským.

"Ano," řekl mdle. "Daleko."

Vzápětí se zkroutil, protože hlad se už nedal ošidit. Každou chvíli mu vrásky rozbrázdí obličej, pokud nedostane...

"Zastav!" poručil temně.

"Myslela jsem, že nemám..."

"Sáhl vedle ní a za jízdy vytáhl klíček ze zapalování.

Motor zhasl, ale vůz se hnal dál vysokou rychlostí, protože Soňa zřejmě přeřadila na volnoběh.

"Za-sta-vit!" poručil jí.

Tentokrát neměla na vybranou. Minibus se trhavě zastavil u kraje silnice.

Soňa k němu obrátila obličej. Její oči vypadaly, jako by v nich bylo soustředěno všechno, čím tato žena vynikala.

Ale Lazarus v nich nečetl ani nejmenší výčitku.

Co má dělat? Není tu nikdo jiný než ona!

"Pojď sem!" řekl drsně.

Zůstala sedět, jako by nevěděla, jak to myslí.

Rukama sevřel kalich ve svém klíně. Skřípění kostí a kloubů jeho těla umlklo už před několika hodinami. Kromě ozvěny duše dítěte, kterým kdysi býval, nebylo v jeho těle už nic. Jen krev se líně převalovala, rozháněná líně tlukoucím srdcem. Neslyšně.

A v tu chvíli řekla Soňa: "Policie."

Viděl, že její pohled směřuje do venkovního zpětného zrcátka.

(Zrcadlo... Žádné zrcadlo neukazuje skutečný život...)

"Policie?" opakoval Lazarus a pocítil úlevu, která ho samotného udivila. Potom se naklonil k Soně a divil se, že jeho oči dokážou rozeznat zrcadlení, třebaže ze sebe sama neviděl vůbec nic.

Auto se přibližovalo s rozsvícenými světly, třebaže bylo teprve odpoledne a ani nepršelo, ani nebyla mlha. Velkou rychlostí dojelo k nim, předjelo je - a zabrzdilo.

"Móóóc dobře," zašeptal Lazarus, když uviděl, že v policejním autě sedí dvě osoby.

Dva šlachovití muži, ani ne třicetiletí.

Sofia, jak se zdálo, byla zmatena jeho radostí. Poručil jí, aby zůstala sedět, zavřela oči a spala, dokud ji zase nevzbudí.

Poslechla.

Nedaleko od minibusu policisté vystoupili. Byli ozbrojeni. Revolvery měli v pouzdrech.

Tam taky zůstanou. Ať se děje, co se děje.

Před samotným vozem se dvojice rozdělila. Jeden policista přistoupil k řidičovým dvířkům, druhý ke straně, kde seděl Lazarus. V jejich tvářích byla nedůvěra, pravděpodobně už z povolání.

Oboje dveře byly s cvaknutím otevřeny zvenčí. Oba policisté si namísto pozdravu jen ťukli prstem do štítku čepice.

"Co je s ní?" zeptal se policista na straně u Soni a současně se zadíval přes ni dozadu na prázdná sedadla. Na některých sedadlech bylo vidět rudé skvrny, veliké jak hlava.

"Spí," řekl Lazarus, zatímco se sám opřel a se vzdychnutím čekal na výbuch, kterému se už nebránil.

"Vystupte si, prosím!" poručil policista na Lazarově straně.

Což byla poslední slova jeho služební kariéry.

Muž vykřikl a výkřik zanikl v chrčivém bublání. Krev mu vytryskla z rozervaného hrdla.

Lazarus litoval každé ztracené kapky a strhl si oběť hned k sobě. Ve slepé chtivosti a s vědomím, že se nikoho nemusí obávat, zapomněl na druhého policistu, jenž šokované přihlížel, co se přihodilo jeho kolegovi.

Zděšení ho na několik vteřin ochromilo. Ale vzápětí mu také přesně velelo, jak jednat. Vytrhl zbraň z pouzdra a bez varování vystřelil.

Nebyl žádný blázen. Viděl bestiální vraždu. Vystřílel nad spící, snad dokonce mrtvou sedící dívkou celý zásobník.

Druhého policistu nemohl už ohrozit, ani kdyby ho neúmyslně zasáhl. Byl mrtev v několika vteřinách.

Lazarus se ještě několikrát žádostivě napil a pak svoji oběť pustil.

Za projektily, které mu vnikly do těla, se kůže zatáhla, takže nezpůsobily Lazarovi nic víc, než že byl teď o pár uncí olova těžší. Dráhy po vstřelu se mu zacelily dřív, než policista na vratkých nohou přešel na druhou stranu vozu - v dobré víře, že dovrší pomstu vraždy svého kolegy.

Pak se ale rozmyslel jinak, otočil se na podpatku a vrávoral zpátky ke služebnímu vozu. Zřejmě chtěl podat vysílačkou hlášení.

Lazarus se obratně vyvlekl zpod mrtvého těla a pružně seskočil do trávy vedle asfaltu. Na všechny čtyři.

Jako němé, lstivé zvíře se plížil v patách nic netušícímu policistovi, stále ještě se pohybujícímu v traumatu ze šoku - a pak skočil.

S ohavným zavrčením zabořil Lazarus do poddajné látky uniformy zuby i drápy a strhl ječícího policistu mezi blízké stromy stinného lesa. Tam mu přerazil páteř, avšak tak, aby zůstal naživu, dýchal a měl krev do poslední chvíle čerstvou. Nakonec vzal Lazarus jeho služební revolver a nasadil ho muži ke spánku.

Vrátil se zpět k Soně, vzbudil ji a požádal, ať jede dál.

Jeho utrpení bylo na okamžik jen očistec a ne peklo...

Sydney

Allister Harris nevěděl přesně, jestli má mít špatné svědomí nebo ne. Své přítelkyni řekl, že musí v redakci udělat pár přesčasů. Litovala ho a utěšovala, čímž ovšem jeho mizerný pocit vůbec nezmírnila. Ba naopak.

Přesto však do hotelu jel.

Betty byla stejně stará jako on a bylo to milé děvče. Byla hezká, ale na Harrise působila docela jinak než nestoudně atraktivní Macbeth.

Macbeth...

Takovou měla Beth MacKinsayová přezdívku.

Nějaký čas kolovaly řeči, že tato reportérka s drze krátkým sestřihem je spíš na ženské. Snad právě toto bylo pro Allistera Harrise to nejdráždivější, aby se odvážil hry s ohněm... Nevěděl.

Věděl jen, že teď už nemůže blonďatou Macbeth s její chlapecky štíhlou postavou vyhnat z hlavy. Betty byla mnohem vyvinutější. Ale snad je to jenom přirozené, že člověk vždycky pošilhává po tom, co nemá.

Bylo krátce před desátou večer, když Harris zaparkoval své otlučené auto na hotelovém parkovišti pro hosty a s rozpáleným obličejem, vlhkými dlaněmi a bušícím srdcem vstoupil do foyeru.

Vládl tu jen malý provoz, avšak recepční ho přivítal se stroj eností a odtažitostí, až mu skoro spadlo srdce do kalhot.

"Přejete si?"

"Slečna MacKinsayová. Jsme domluveni..." Hlas se mu třásl, přičemž si nervózně hryzal spodní ret.

Pohled recepčního byl dokonale výmluvný. Domluveni? Ity a ona?

Konečně se obrátil ke stěně, na které visely klíčky podle čísel pokojů. "Klíč tady nemá. Pak by měla být nahoře. Ohlásím vás, pane...?"

Harris si odkašlal. "Harris... Allister Harris..."

Recepční zvedl sluchátko a vyťukal číslo. Strnulý pohled upíral na Harrise.

Čas plynul.

Pak recepční znovu zavěsil. "Nebere to. Buď tam není, nebo spí. Snad byste to mohl zkusit zítra..."

Jeho tón nemohl nechat Harrise na pochybách, že je to víc než pouhá dobře míněná rada.

Harris cítil knedlík v krku. Obličej mu hořel jako v jediném plameni. Potil se. "Děkuji. Děkuji za námahu..."

Když pak stál venku uprostřed noci, připadal si jako největší idiot.

Opravdu se těšil na Betty. A současně si byl jist, že se sem vrátí.

Zítra.

Kouř přilákal jeho pozornost. Dým, černější než černá duše, zvolna stoupal k obloze.

Muž s jizvou ve tvaru kříže pod levým okem se bez problémů zamíchal mezi hasiče a policisty. Byl nenápadnost sama. Přicházel a odcházel, jak se mu zlíbilo. Nikdo mu nebránil. Nikdo se neptal.

A přece to v jeho nitru vypadalo jinak, než co předstírala jeho sebevědomá fasáda.

Byl otřesen. Naprosto vyveden z míry.

Lazare, můj synu, proč jsi mi to udělal? Musel jsi mě tak zklamat...?

Landru těkal neklidným pohledem po doutnajících troskách usedlosti sem a tam. To, co viděl, mu stačilo.

Také policistům to stačilo.

Celkem našli v troskách domu, stáje a kůlny sedm zuhelnatělých mrtvol. A jen jednu z nich bylo možno už i identifikovat.

"Oleg Karpinski," zamumlal jeden místní policista. "Jednoho dne to s tím pánbíčkářem muselo takhle dopadnout... Ale kdo jsou ti druzí? A co je tak hrozně zřídilo...?"

Dokonce i na spálených tělech bylo vidět, že mají rozervaná hrdla - a ještě hrozněji vypadaly objevené zdechliny dobytka.

Lazarus, opakoval si Landru v duchu i nahlas. Má krev... Mohl bych být na tebe pyšný, kdybys...

Myšlenky se mu rozbíjely jedna o druhou. Obrátil se na velitele hasičů. "Jak to může být dlouho, veliteli? Myslím od vypuknutí toho požáru."

"Dvě nebo tři hodiny - rozhodně ne víc. Ale ta stavba hořela jak troud. Nedalo se už nic dělat!"

Landru přikývl. Náhle zavládlo mezi policisty zjevné vzrušení. Landru chytil jednoho z nich za uniformu. "Co je?"

"Byli nalezeni ještě dva naši kolegové, bestiálně zřízení."
"Kdy?"
"Právě teď..."
"Kde?"
Staromódně oblečený pán dostal perfektní informaci. Krátce nato zmizel mezi stromy.
Zanedlouho nato odtud k obloze stoupalo něco o nic méně zlověstného, než temný kouř, zamávalo to křídly a zmizelo.
"Rychleji! Tak jeď - rychleji...!"
Chvílemi se upínal k ireálnému pocitu, jako by větší rychlostí mohl uniknout svému osudu.
Nikdo mu tento sebeklam nevymlouval. Občas si sice mohl Lazarus oddechnout, ale ty chvíle vždycky odletěly jako sen.
Odletěly.
Mohl bych taky letět. Ale co pak s kalichem? Ne...
"Rychleji! Jeď rychleji...!"
Znovu přitáhl uzdu. Cítil se, jako by mu někdo přehraboval ve vnitřnostech žhavé uhlí. V očích měl odlesk toho ohně.
Soňa poslechla.
Neměla na vybranou, než jet rychleji. Silnice byla úzká. Dvě auta by se na ní sotva vyhnula.
Lazarus to neviděl. Nezajímalo ho to. "Kde jsme?" zasípal.
Kouř. Každou chvíli mu musí z úst vyrazit kouř. Plameny. Hoří... hoří...
Ale než mohla odpovědět, stalo se to.
V jedné dlouhé zatáčce se proti nim objevilo auto. Jejich vlastní vozidlo se ve své příliš velké rychlosti ocitlo v protisměru.
Soňa nevykřikla, nevarovala, ani neuhnula. Nešlo to.
Řidič protějšího auta blikal reflektory. Všechno se sběhlo jen v několika zběsile prchavých vteřinách.
Lazarus nebyl už schopen korigovat chybu.
Den třetí
Jeli celou noc.
Čím déle se taxík pohyboval nízkou rychlostí, přizpůsobenou špatnému stavu silnic, tím pochybnější se Lilith celý ten podnik zdál. A to přesto, že se řídila nejen Felidainým naléháním - nýbrž i obrazy ve své hlavě.
Frombork... Krutyn... Mazury...
Jak se jí jména a obrazy těchto míst dostaly do vědomí, nevěděla. Ale zřejmě v tom byla nějaká souvislost s tím znamením v její dlani. Maličkým netopýrem s roztaženými křídly.
Lilith si přesně vzpomínala na tu chvíli v Bethině bytě, kdy se najednou něco objevilo a jako blesk udeřilo do Felidae. Co to přesně bylo, pořád ještě nebylo Lilith jasné. Zamyšleně si prsty přejela po tetování a zaplašila veškeré ošklivé asociace, které v ní obrázek vzbuzoval. Znamení bylo hmatem nerozeznatelné, nebylo o nic vystouplejší, ani drsnější než okolní kůže. Kdyby v tom neměla prsty Felidae, asi by si s tím Lilith nedělala takové starosti...
Hlas řidiče ji vytrhl ze zamyšlení.
"Tam vepředu je uzávěra!"
Zvykla si už u něho, že mluví jen v nejnutnějších případech. Tohle musel být bezpochyby jeden z nich.
"Policie," řekla Lilith. Kalné světlo halilo ráno do studené zachmuřenosti. "Řeknou nám, co se tu stalo. Chovej se naprosto normálně."
Ani se nepodíval do zpětného zrcátka, kde se odrážel jen rozmazaný obrys: jeho zákaznice. Mlčky zajel s autem až k závoře.
Lilith jen málokdy viděla ve tváři tak malou sebedůvěru. Těžce ozbrojení muži v uniformách stáli na silnici navzdory samopalům, připraveným ke střelbě, jako bezradné, vystrašené hromádky neštěstí. Jeden z nich vystoupil dopředu a vyžádal si papíry. Nejen od řidiče.
Lilith okamžitě převzala iniciativu. Když si policista prohlédl Bethin pas, nehnul ani brvou. Jeho reakce jako by se však náhle zpomalily.
"V pořádku," řekl ospale a chtěl ustoupit.
"Co se stalo?" zeptala se Lilith naléhavě.
Hrůza v policistových očích jako by ještě narostla. Ukázal za sebe, kde dva odtahové vozy a nějací dělníci se s námahou snažili vytáhnout osobní auto z minibusu. Obě vozidla byla do sebe úplně zaklíněna.
"Čelní srážka..."
"Nějací mrtví?"
Přikývl. "Dva. V tom autě. Minibus byl prázdný, když jsme sem dorazili. Ale..."
"Ale?"
"Hlavní problém není útěk řidiče."
"Nýbrž co?"
"Ten manželský pár nezemřel na následky nehody. Byli..." Dokonce i v hypnóze se mu zřejmě vyjadřovalo o tom jen těžko. To bylo podivné. "Byli... doslova roztrhaní..."
"Zabití?"
"Bestiálně," přikývl policista. "Měli rozdrásaná hrdla. Mohli by to taky udělat vlci, kteří se dovnitř dostali rozbitými okny, poté co viník nehody uprchl. Ale tady žádní vlci nejsou."
Lilith hrnula ret. "Ještě něco důležitého?"

"Ten minibus známe. Souvisí s jinými vraždami, jejichž oběti byly identifikovány teprve před hodinou."

"Kde?"

"Osmdesát kilometrů odsud."

Lilith si všimla, že policistovi kolegové zpozorněli. Nechtěla riskovat, že by se mezi nimi mohl objevit nějaký výjimečný jedinec, odolný vůči hypnóze. "Kolik času uplynulo od té nehody?" zeptala se rychle. "Zůstali po pachateli nějaké stopy?"

"Požádali jsme armádu, aby prohledala okolí. Taky vrtulníky. Ať už je to kdokoli, pěšky se daleko nedostane...

"Je nablízku nějaká vesnice?"

Zavrtěl hlavou. "Jen několik samot."

Lilith litovala, že z něho nemůže vytáhnout víc informací.

"Jeďte objížďkou podle značek!" řekl policista.

Řídila se pouhým instinktem. Vjemy, které její rozšířené smysly dokázaly získat z tisíce jiných.

Šla po krvavé stopě.

Taxíkáře nechala Lilith zajet asi dva kilometry od policejní uzávěry do temného lesa a tam zastavit. Proměnila se v netopýra; jinou proměnu dosud neuměla.

Během transformace se přihodilo něco zvláštního: měla neurčitý pocit, jako by se její tělo nejenže proměňovalo, nýbrž navíc rozštěpilo na dvě části.

Neměla však čas zjišťovat, co tvoří tu její druhou část. Ale zcela jistě to nebyla ona "zlá Lilith", kterou Landru před svým útěkem ze Sydney vytvořil z jejího upírského dědictví.

Vylétla nad vrcholky věčně zšeřelého lesa, nic se neohlížejíc na denní světlo. Vyrazila po stopě od místa nehody. Rukopis byl jednoznačný: dílo výjimečně hrozného upíra.

Policistova slova jen podpořila její podezření. Ale ještě bylo moc brzy, aby z toho vyvozovala další závěry...

Lilithiny smysly byly zaměřeny na krev. Třebaže byla stopa slabá, nikterak jí nečinilo potíže ji sledovat.

Ta krev byla rudá - ne černá.

Bylo možné, že by si upír s sebou vzal "proviant", o kterém ještě nemá nikdo ani tušení? Cestujícího z toho minibusu? Nebo prostě jen někdo z místa hrůzy uprchl?

Všechno mohlo být možné.

Lilith sledovala "červenou nit" přes louky a pole na druhé straně lesa. Veškeré okolí prozrazovalo roční dobu. Všechna pole už byla sklizena, nebo už připravena na jaro. Na mnohých loukách byly zbytky trávy vypálené, takže sotva na nich mohl přežít nějaký hmyz. Z výšky to vypadalo jako by byla země poseta velkými jizvami po spáleninách.

V dohledu se objevila jakási selská usedlost.

Neurčitá předtucha, že i zde by se mohlo přihodit něco strašného, přiměla Lilith zrychlit let.

Přistála nedaleko tohoto statku, dokládajícího, jak těžko se tu dobývá chlebíček.

Provedla magickou transformaci a opatrně přikrčena se připlížila k obytnému domu, nápadnému různobarevnými taškami na střeše. Nepřehlédnutelné byly po mnoho let neodborně prováděné opravy.

Bylo časně zrána. Všude vládlo mrtvé ticho. Ani vzdálená, studená planeta by nemohla působit opuštěnějším dojmem.

Avšak stopa krve končila před tímto domem.

Lilith se obratně protáhla pod okny se zavřenými okenicemi. Vstupní dveře byly napůl otevřené.

Bez ohledu na možné nebezpečí vklouzla Lilith dovnitř.

Její oči se přizpůsobily tmě. Světle červený závoj všechno zahalil.

Také zde stopa krve pokračovala. Až k zavřeným dveřím na konci chodby.

Lilith zaváhala. Nyní se jí zdálo, že zaslechla nějaký zvuk.

Dech.

Rozrazila dveře a připravila se na nadcházející boj.

Za dveřmi byla tma, tou však dokázal Lilithin pohled bez námahy proniknout. Byla to ložnice. U postele leželi dva mrtví místní obyvatelé. Muž a žena. Každý z nich měl zlomený vaz.

Lilith si mrtvých dál nevšímala. Získala potvrzení svého podezření, které dosud bylo značně neurčité.

Na posteli ležela mladá žena, držící v rukou naprosto nezaměnitelný předmět, který si tiskla k poraněnému rameni.

Lilith jediným pohledem poznala, že krása dívky není nikterak narušena. Nebyla to upírka a neměla ani na krku stopy po zubech.

Zato však ta věc, kterou dívka pevně svírala, věstila nebezpečí.

Liliový kalich...

Lilith strnula uprostřed pohybu. Z kalichu proudilo obrovské množství zlověstného temného světla. Purpur pronikal do každého, i nejskrytějšího kouta.

Dívka zírala zastřeným pohledem na Lilith. Zřejmě ji však neviděla.

Ještě než se dokázala Lilith zbavit své strnulosti, zaslechla přibližující se kroky. Nemusela se otáčet, aby věděla, co se k ní přibližuje. Upírské fluidum bylo nezaměnitelné. Tísnivé.

"Lantlru?" zeptala se bez ohlédnutí.

Odpovědědí jí byl mečivý smích.

Když se otočila, hleděla do obličeje upírovi, který vypadal starší než Landru, byl jiný - ale přesto se mu až neuvěřitelně podobal.

Lilith intuitivně pochopila, s kým má tu čest.

S "pětidenním upírem"!

Felidainým výtvorem, poslem a nástrojem...

STALO SE! Landru použil upraveného kalichu!

Upír se k ní pomalu přibližoval.

Lilith nevěděla, jak vypadal ještě včera. Nebo jak bude vypadat zítra. Nyní však z něho vyzařovala nekonečná, takřka nesnesitelná bolest. Ledově mrazivá melancholie. A HLAD.

Náhle se zastavil.

Jeho oči purpurově planuly, jako by se v nich hromadila veškerá bolest světa.

Byl to netvor, ale v podstatě nevinný. Zodpovědnost za něho nesli Felidae a Landru. Dvě bytosti, které se pranic nestaraly o lidskou morálku...

Lilith krátce otočila hlavu. Děvče stále ještě leželo na posteli a svíralo Liliový kalich.

Dokázal to, pomyslela si. Skutečně dokázal okrást Landrua - podruhé...

Anebo ho dokonce i - zabít?

Lilith se rozhodla. Ta dívka na posteli je zjevně jen zhypnotizovaná. Jí se ten nenasyta ještě nedotkl. Ale to může být taky jen otázkou času.

Toto ohlédnutí po kalicha a po dívce trvalo jen vteřinu. Vzápětí si byla Lilith jista, že tuto nečekaně vzniklou šanci nenechá promarnit.

Obrátila se znovu k muži, vypadajícímu biologicky tak na šedesátý byla současně fascinována i odpuzována zjevným procesem stárnutí u tohoto tvora. Krev, ulpívající na jeho ústech jako strupovitá patina, ji však nikterak neznechucovala.

"Dobře, že jsem tě našla," řekla chlácholivě. "Víš, kdo mě poslal?"

Zíral na ni. Jeho obličej se ani nepohnul, jen jeho oči ji sledovaly s upřeností až stísňující.

"Co je s Landruem? Porazil jsi ho? Musel jsi ho zabít, abys získal kalich?"

Zastavila se na dva kroky od něho. Stále na ni ještě mlčky zíral. Aniž by jen pohnul očima, měla Lilith pocit, jako by se jeho pohled bez ustání upíral na ni a - skrze ni - na kalich.

Upírský grál.

Předmět, který půl třetího století platil za ztracený a měl zůstat ztracený i nadále.

Co s ním Felidae provede, až ho dostane nazpět? Splní svůj slib a dá z něho Lilith pít její chybějící vědomosti?

Má vůbec Lilith o to ještě zájem?

Nebylo by lepší kalich hned na místě zničit?

Ale jak? Tvář se jí protáhla v hořkém úsměvu. Věděla, co se stalo s Owainem Glyndwrem a Llandrinwythem, když se farář pokusil roztříštit nádobu o kamennou dlažbu svého kostela...

V tu chvíli však řekl upír něco, co jí v okamžiku nahnalo husí kůži a zjevně zapůsobilo i na symbiont.

"Čtu tvé nemocné myšlenky. Čtu v tvých nemocných očích. Zabiju tě. Nikdo nesmí ohrozit kalich...!"

Domnělá slabost už zestárlého těla byla jen zdánlivá a naprosto neodpovídala skutečné síle, skrývající se uvnitř.

Lilith byla pevně odhodlána upíra zabít a hned teď, na místě si přivlastnit Liliový kalich.

Ta bestie musí být zastavena. Každé další krveprolití by bylo zbytečné. Felidain "posel" neměl nejmenší naději dostat se až do Sydney. Pokud skutečně stárne tak překotně, jak Felidae předpověděla, pak nikdy do Austrálie nedojede.

A Lilith vlastně ani nechtěla, aby se mu to podařilo. Ulevilo se jí, že ho už našla.

Ne, jeho vlastně ne. Kalich.

Svoji úlevu si však nemohla vychutnat.

Rychle stárnoucí upír se vrhl na Lilith. Všechno v něm fungovalo zrychleně. Rychlostí myšlenky se proměnil a teď už rozhodně nevypadal, jako starý, zesláblý muž. Proměnil se v nestvůru. Jen nepatrně ještě připomínal člověka. Většina těla se změnila v jediné nahromadění zubů, drápů a zuřivé agresivity.

Lilith zareagovala příliš pomalu. Špičaté drápy, ostré jako nože jí projely látkou proměnlivých šatů do masa. Upír ji vahou svého těla srazil k zemi a ve tváři ucítila jeho hnilobný dech.

Tam, kde udeřil, symbiont ustoupil a k Lilithinu zděšení odkryl její nahou kůži.

Bez boje.

Zbaběle.

Přitom mu nemohlo činit žádné potíže postupovat způsobem obvyklým proti jiným upírským soupeřům, při kterém vysával jejich černou krev. Ale jako v jiných případech, ve kterých měla prsty Felidae, i tentokrát selhal.

Lilith si vzpomněla na své vlastní schopnosti. V okamžiku, kdy obludně znetvořené zuby chňaply po jejím hrdle a kdy se svými drápy pokusil vyrvat jí z těla celé kusy masa, se mu vzepřela.

Rukama hrábla bestii do vlasů. Necítila se svým protivníkem žádný soucit. On s ní taky neměl žádný.

Lilith se pokoušela shodit ze sebe tělo, které ji tisklo k zemi a dostat ho na záda. Ale dřepěl na ní jako obrovská ropucha. Na jeho kůži se samým úsilím počaly vytvářet jakési puchýře, vylučující neznámé sekrety a šířící kolem sebe hnilobný pach. Ještě horší než ten, který zaváněl z jeho tlamy.

Lilith sama cítila, jak jí rychle ubývá sil, jako by ji jen pouhý kontakt s louto stvůrou vyčerpával.

"Přestaň!" pokusila se ještě o to, co jí dosud s žádným upírem nevyšlo: o sugesci. "Nejsem tvůj nepřítel! Jsme spojenci! Chci ti pomoct dostat kalich do Austrálie - do Sydney, kde čeká Felidae...!"

"Nemohu věřit nikomu!" odpověděl chraplavě. "Lžeš! Gtuvtvých nemocných očích! Všichni jsou nemocní... všichni... Všechno umírá. Nejen já. Je to tak snadné..."

"Přestaň!"

Z hrudi se mu vydral smích, podobný astmatickému záchvatu.

Lilith viděla, že to je zbytečné. Plýtvání silami.

Čekala na explozi svých sil. Na to, co z ní jediným rázem vytvářelo stroj na zabíjení.

Ale tento proces, spouštěný jen instinktem, stále nepřicházel. Jako by v ní její protivník umrtvil naprosto vše...

Smál se a smál. Podařilo se mu pomalu přiblížit obličej znovu k jejímu hrdlu - navzdory Lilithinu zuřivému odporu. Rvala mu z hlavy celé hrsti vlasů i s kořínky. Jako by mu však bolest jen dodávala nových sil.

"Nikdo nesmí - kalich - ohrozit...!" zahučel jí do uší jeho hlas. Jeho drápy se pustily jejích zad a zamířily ke krku. Lilith musela pustit jeho vlasy, aby zadržela tyto druhé vražedné zbraně.

Jeho zuby se k ní okamžitě přiblížily a v tu chvíli Lilith udeřila hlavou dopředu. Zasáhla ho do brady s takovou silou, že omráčený odletěl nazpět. Každý člověk by po takové ráně byl knock out.

Tenhle tvor však ne.

Lilith, sama trochu omráčená, mu hleděla do obličeje, ve kterém se takřka nic nepohnulo. Cítila, jak jí jeho ruce svírají hrdlo a čekala na první zuřivé škrábnutí, které jí otevře artérie.

Namísto toho upír stiskl.

Nemilosrdně.

S blýskavými zuby se jí smál do tváře.

Lilith už se bránila jen poloviční silou.

A pak už vůbec ne.

Ztratila vědomí...

...a znovu ho nabyla.

Byla sama.

Ležela v ložnici na podlaze, ve tmě, která už nebyla prosáklá purpurem.

Co se stalo? Proč ji ten Felidain netvor nezabil? Že by snad symbiont přece jenom zasáhl?

Pak by tu musely být nějaké stopy. Stopy popela po rozpadlém upírovi.

Musel by tu být taky kalich, v držení té zhypnotizované dívky...

Ale nic z toho všeho tu nebylo!

Jen já, pomyslila si Lilith a zvedla se ze země.

Cítila se jako převálcovaná. Rozhlédla se kolem sebe.

Náhle k ní zvenčí dolehly jakési zvuky. Vzdálený psí štěkot, který rychle sílil. Když se soustředila, zdálo se jí, že slyší vrtulník.

Byl tohle důvod, proč ji upír nechal být?

Opustila prázdný pokoj a spěchala k domovním dveřím. Byly otevřené ještě víc, než při Lilithině příchodu. Když vystrčila ven hlavu, uviděla po poli přicházet velkou skupinu lidí, roztažených v rojnici. V jejich čele šlo několik psovodů, jejichž psi zřejmě už zachytili tutéž stopu jako předtím Lilith. Vysoko nad nimi se vznášela helikoptéra.

Lilith vyklouzla ze dveří, přikrčila se a proplížila se kolem domu až mimo dohled pátrací skupiny.

Pak se vztyčila.

Jaký náskok má asi upír s kalichem. A tu dívku zabil a někde schoval?

Všechny tyto otázky se z jejího mozku okamžitě vypařily, jakmile uviděla na nebi bod, který se vzdaloval od statku. Nebyl to vrtulník.

Toto byl netopýr.

Lilith nečekala, až dorazí vojáci se psy, nýbrž sebrala všechny síly, co jí ještě zbyly a přinutila své tělo k proměně.

A pak zamířila za bodem, zmenšujícím se na obzoru.

Den čtvrtý

Její princ nehtem jí rozpáral šev šatů a planoucíma očima se pásl na její nahé kůži. Soňa Karpinská zasténala. Nevěděla, co to do ní vjelo. Ale bylo to pěkné.

Užívala si každé vteřiny, jeho obdivu, tepla, které v ní zapálil každý jeho pohled, každý něžný dotek.

Předklonil se a políbil ji. Byl nahý a když svým jazykem přejela po jeho, ucítila, jak jí cosi tvrdě a toužebně tlačí do břicha.

Věděla, co to je.

To, o čem se u nich doma nikdy nemluvilo, protože otec byl zbožný muž a maminka umřela příliš brzy.

To ji nejprve tento temný princ musel unést, aby se dozvěděla...

"Ano," vydechla do jeho otevřených úst. Do toho sladkého, ohnivého hrdla. "Ano..."

Pohladil její dobře vyvinutá ňadra, kterých se předtím ještě žádný muž nedotkl, natož pak takhle. Zatímco jí polibky stále víc vyrážely dech, žár pod kůží narůstal a vlhko a svrbění v klíně zesilovaly, sklouzly jeho ruce po jejím těle níž a laskaly ji v rozkroku.

Ochotně roztáhla nohy. Vsunul se mezi ně a položil se na ni. Jejich těla se přimkla k sobě.

V tu chvíli měla pocit, že musí vzápětí zemřít.

Chtěla zemřít.
Co ještě přijde dál?
Poslední tabu padla.
Její princ odtrhl rty od jejích úst a jazykem jí kreslil mokrou cestičku mezi ňadry, dále pak přes břicho, krátce se zavrtal do pupku a pak putoval dál až ke klínu.
Soňa proklínala svého otce, který o tělesné lásce mluvil vždycky jako o něčem špinavém. A vždycky jen tak nějak na okraj, nikdy nepromluvil o tom přímo.
Pokoušela se zapomenout.
Opětovala mu jeho něžnosti stále svobodněji, stále cílevědoměji. Užívala si hraní s jazykem, ale dál už nechtěla. Oběma rukama sevřela jeho tvrdý úd a nasměrovala si ho do svých vrátek.
Prudce vnikl dovnitř. Protrhl panenskou blánu.
Vytryskla krev. Jen malý pramínek.
To jako by ještě roznítilo jeho vášeň.
Všechno se najednou zahalilo krvavě rudým oparem - chladným purpurem...
Neustával.
S každým dalším nárazem jako by se tříštil další kus jejího minulého života.
Vzepjala se proti němu. Sevřela jej kolem ramen, nehty mu zaryla do zad, až mu tam vyryla hluboké rýhy.
To se mu líbilo.
Pravou rukou ji uchopil za bradu.
To bolelo. Bolest k ní pronikla jako by přes závoj, který se najednou nadzvedl. ' Soňa se vyděsila - a probrala se.
Touha po sexu byla rázem tatam, ale tlak té ruky zůstával stejný.
"Hallo," řekl obličej nad ní. "Měla jsi pěkné sny?" To nebyl její princ.

Jerzy Wojtyla si zpíval stejnou píseň, jakou si při práci zpívávali už jeho otec a dědeček. Na okamžik přestal bušit perlíkem a párkrát silně sešlápl měchy, až z výhně vyrazil proud jisker.
Než pak pokračoval v opracovávání horkého plechu, utřel si předloktím umouněný, zpocený obličej.
Začal už za svítání. Od té doby uplynuly dvě hodiny, a on jen litoval, že nemá čas stvořit skutečné umělecké dílo.
Jeho zákazník čekal ve stínu kovárny, kam až nedosahovalo fantastické, pro práci ideální purpurové světlo.
Wojtyla věděl, že tu je, třebaže ho neviděl, ani neslyšel.
Nikdo z nich nemluvil. Wojtyla byl plně soustředěný na práci. Pod jeho mozolnatýma rukama získávalo brnění svůj tvar.
Vlastně to ani nebylo žádné brnění, nýbrž jen ocelový korzet. Svůj účel však splní.
Jerzy Wojtyla se mořil ještě další hodinu. Za tuto dobu třikrát přiměřoval brnění jeho budoucímu uživateli, jenž pokaždé na chvíli vystoupil ze stínu a znovu ustoupil zpátky.
Hrdý rytíř.
Rytíř se zlatým kroužkem v uchu a ušlechtilými, klasicky krásnými rysy...
Wojtyla pocítil závist.
Potom nechal naposledy kladivo dopadnout na plech, zarazil se, olízl slaný pot, jenž se mu dral mezi rty a zavolal: "Hotovo!"
"Konečně," vzdychl si rytíř. "A teď bych od tebe ještě rád dostal něco k pití..."

Lazarus se s dalším vzdychnutím zvedl od své oběti. S kalichem v jedné a s brněním v druhé ruce se vrátil zpět do kovářova domu. Tam spí Soňa, která mu pomůže navléct korzet.
Krátce si vzpomněl na předcházející útěk.
Na boj s onou ženou, která nebyla ani člověk, ani upír. Její slova se mu nezapomenutelně vryla do paměti.
Jsme spojenci! Ghci ti pomoct dopravit kalich do Austrálie - do Sydney, kde čeká Felidae...!
Jméno Felidae ho elektrizovalo, takže zaváhal, jestli by bylo správné ji zabít.
Ujeli sedlákovým terénním vozem. Soňa řídila. A znovu ho ten rozpor mezi blízkostí její teplé krve a kouzlem její tváře téměř rozerval.
Za ranního rozbřesku dorazili do této vesnice...
Lazarus se sotva vlekl. Tíha brnění ho zmáhala, avšak čerstvě vypitá krev mu dávala dost sil, aby to zvládl.
Byl odhodlán své poslání splnit. Nikdo kromě ní (Felidae?) od něho nesmí kalich žádat!
Nemohl si však zastírat vlastní slabost. Jeho tělo se rozpadalo rychleji, než očekával. Při příjezdu do vesnice přiměl Soňu k řeči.
"Jakého mě teď vidíš?"
Mlčky sevřela rty. Teprve na jeho důraznější výzvu mu vylíčila, co se z něho stalo: stařec, jehož mumifikovaná kůže, napjatá k prasknutí, vzbuzovala dojem, jako by se veškeré maso hodlalo oddělit od kostí!
Okamžitě ještě rozšířil Soninu hypnózu. Nyní ho viděla - ať už se s ním bude ještě dít cokoli - pořád jako ztepilého třicátníka.
Sotvaže však to do ní vložil, zahlédl současně v jejích očích nevysvětlitelnou touhu. V její rozpoutané fantazii se

probudilo ještě něco jiného.

Věděl, že tohle přání jí nemůže splnit.

Ve skutečnosti ne.

Ale než ji opustil, daroval jí sen, ze kterého ji nyní probudí, aby pokračovali v cestě a dosáhli cíle, který měl po setkání s tou obojetnou bytostí své jméno: Sydney, Austrálie...

Avšak když otevřel dveře pokoje, ve kterém Soňu zanechal, očekávalo ho ošklivé překvapení.

Soňa tu nebyla.

"Způsobil jsi mi spoustu starostí," řekl ten, jenž zaujal její místo v posteli a nyní pružně vyskočil, zatímco pohled nespouštěl z kalichu v Lazarově ruce.

Brnění s rachotem dopadlo na podlahu. Lazarus se zhroutil. Otec...!

Nemohla ten obraz zapomenout: Lilith sledovala druhého netopýra a držela se přitom těsně nad zemí. Náhle se za ní ozval strašlivý hřmot. Udělala v letu malou smyčku a její netopýří zrak uviděl plameny a kouř, stoupající k obloze. Helikoptéra, která ji celou tu dobu sledovala v dost velké vzdálenosti, byla pryč!

Musela se zřítit. Otázkou zůstávalo jen: bylo to nešťastnou náhodou, nebo pod něčím vlivem?

Celou noc trval let, než nakonec dorazili oba netopýři k malé vesničce, a tu se Lilith teprve dozvěděla, kdo je ten okřídlený upír, kterému se přilepila na paty.

Landru!

Samozřejmě...

Samozřejmě ho jeho zplozenec nezabil - jen okradl. A Landru má nyní - taky samozřejmě - jedinou touhu, potrestat i tohoto druhého zloděje a získat zpět nesvátost!

Soustředil se na osamělý dům na kraji vesnice, před jehož vchodem stálo terénní auto. Lilith z bezpečného úkrytu pozorovala, jak Landru obešel dům, chvíli vyčkával a konečně vnikl dovnitř.

Zakrátko nato se vrátil v náručí s mladou blonďatou ženou, kterou Lilith viděla už předtím na statku. Tam k sobě tiskla Liliový kalich. Teď už ale ne. Zdálo se, že je v bezvědomí, nebo spí. Že by byla mrtvá, nevěřila Lilith ani na jedinou vteřinu. Kdyby tomu tak bylo, Landru by se s ní nikam netahal.

Zanesl ji do sousedního domu, chvíli se tam zdržel a za chvíli vyšel znovu ven bez dívky.

Pětidenního upíra nebylo celou tu dobu vůbec vidět. Jen z přístavku posledního domu vycházelo světlo a tu a tam zaduněly tupé údery. Z komína stoupal kouř.

Lilith přemýšlela, kam se obrátit nejdřív, a nakonec se rozhodla pro sousední dům, do kterého Landru zavlekl tu dívku.

Dovnitř se dostala bez problémů. Ani se nesnažila chovat nějak obzvlášť tiše. Bylo nepravděpodobné, že by Landru nechal obyvatele bez úhony. Přesto doufala, že alespoň spěch ho přiměl k tomu, aby byl milosrdnější.

Proto když otevřela dveře na chodbě, aby se rozhlédla po dívce, byla nečekaným útokem tak překvapena.

Ve výši krku se proti Lilith vymrštila ruka se zahnutým srpem.

Jen tak tak se Lilith stačila přikrčit.

Čepel hvízdla těsně nad ní a s vibrováním zůstala vězet špičkou ve dřevě dveřního rámu. Zpoza dveří se vypotácela jakási postava. Muž v pruhovaném pyžamu. Vlasy měl rozcuchané, pohled nepřítomný.

Lilith okamžitě věděla, že je zhypnotizovaný. Landru ho musel vytáhnout z postele a přikázat mu, aby napadl každého dalšího "hosta"...

Lilith ho srazila k zemi, roztrhala mu kabátek pyžama na proužky a těmi ho spoutala. Pak pokračovala ve svém hledání.

Našla dívku v jednom ze zadních pokojů. Ležela na podlaze na ošlapaném koberci, zjevně v hypnotickém spánku. Lilith se neodvažovala ji vzbudit. Stále tu ještě bylo dost vysoké nebezpečí, že by jí přitom mohla poškodit něco v mozku. O ni se musí postarat ten, který ji zhypnotizoval. Pokud to byl Landru, pak nemá moc velké šance...

Lilith dívku zvedla a vynesla ji z domu. Nenapadlo ji nic lepšího, než ji položit na zadní sedadlo terénnního vozu.

Pak se obrátila k domu, ve kterém Landru zřejmě hledal kalich.

Lilith se vydala stejným směrem.

Už zdaleka slyšela hrubé hlasy, které jí ukazovaly cestu.

Sydney

Tentokrát to Allister Harris nastrojil chytře ji. Počkal venku před skleněnými dveřmi do hotelu, až jeho známý recepční zmizí nakrátko v místnosti za recepcí.

Potom proběhl foyerem na schodiště vedle výtahu.

Při své včerejší návštěvě si všiml, kterého háčku na klíče s číslem pokoje se recepční dotknul.

Ani dnes tam klíč nebyl.

Macbeth se neobjevila v práci. Bez omluvy. Moe Marxx běsnil.

Musela být tady.

Harris si přál, aby odolal jejího svádění. Ale nemohl. Připadal si jako ta největší svině pod sluncem, protože před Betty pořád ještě hrál "velikou lásku". Měl ji opravdu rád, ale to "druhé" bylo silnější. Beth MacKinsayová je zralá žena, a on...

Hnal se po schodech nahoru.
Třetí patro, pokoj 33.
Bylo krátce před půlnocí. Ještě před půlhodinou byl s Betty, dokonce s ní i spal.
A přitom pořád myslel na Beth.
Chodba byla prázdná a střídmě osvětlená.
Allister Harris se ani nepokoušel domyslet všechny souvislosti svého počínání.
Při každém kroku nahlížel sám na sebe, jako na někoho naprosto cizího.
Před třiatřicítkou se zastavil. Tlustý koberec tlumil zvuk jeho kroků. Tento hotel měl úroveň, žena, za kterou sem vnikl, také...
Kotníkem prstu zaklepal na mahagonové dveře.
V příští chvíli strnul, protože mu připadalo, že to muselo být slyšet úplně všude. Nervózně komíhal rukama, stál a čekal.
Dveře zůstaly zavřené.
Není tu, pomyslel si s velikým zklamáním i s velikou úlevou.
Že by se jí něco přihodilo? Nehoda? Náhlá nemoc?
Ještě jednou zaklepal.
Váhavě. Veškerá odvaha, kterou v sobě sebral, ho opouštěla.
Obrátil se na podpatku, napůl s úlevou, napůl zklamán.
V tom okamžiku se dveře otevřely. Beth MacKinsayová před ní stála téměř neoblečená. Její pohled nebyl ospalý, jen jaksi nepřítomný, strašlivě ho to to vzrušovalo.
"Já...", začal a zamířil k ní.
Vůbec nepostřehl, jak rychle se to všechno seběhlo.
Nesprávně si vyložil výraz v jejím obličeji, přitiskl se k ní a...

"Kde - je...?"
"Myslel jsem si, že ji hledáš, můj nezdárný synu! Dej mi kalich. Nepatří ti. Snad ti mohu pomoci, pokud mě nebudeš dál zlobit."
"Pomoci?"
"Podívej se na sebe! Já vím, to nejde. Ale ujišťuji tě, že je to beznadějné. Vypadáš jako..."
"Ticho! Nebo tě..."
"Jsi silný, synu, ale nepřeceňuj se. Běsníš jako šílenec - myslíš si, že tě krev může zachránit. V jednom máš pravdu: pravděpodobně by ses už dávno rozpadl v prach, kdybys žádnou nenašel. Ale život ti to prodloužit nemůže. Vypadáš jako vychrtlá mumie. Jako bys zrovna vstal z hrobu..."
"Mlč!"
"Opakuji svoji nabídku: za to, co se ti stalo, já nemohu. Dej mi Liliový kalich, Lazare, a já se pokusím něco pro tebe udělat. Felidae, ta bestie, musela kalich nějak zmanipulovat. Ale jakmile budu mít příležitost zabývat se tím..."
Z Lazarovy hrudi se dral nezadržitelný nářek.
Nejraději by kalich zvedl nad hlavu a tu postavu před sebou s ním umlátil. Ale věděl, že to není možné.
"Zmiz!" zaskřehotal. "Lžeš, kdykoli - otevřeš ústa. Ty bys mi - nepomohl. To tys mě učinil tím, čím jsem! Nenávidím tě!"
Landru pohrdavě zkřivil ústa. "Jsi blázen, synu, řekl jsem ti to už? Jestli mi dobrovolně nedáš, co mi patří, vezmu si to sám. Ty mě nezadržíš. Stačí mi jen počkat. Chytit se tvé stopy a sledovat tě. Dávám ti tak ještě den, nanejvýš dva. Potom vítr rozfouká tvoji zpráchnivělou kostru..."
Lazarus se sebemíň nesnažil potlačovat svoji nenávist. Přál si, aby se Landru tou svojí arogantností zalkl. "Kde je Soňa?" zeptal se - a hned věděl, že tím si vykoleduje ještě větší posměch.
"Já jsem si ji... vypůjčil," řekl Landru pohrdavě. "Nevím, co na ni vidíš; mně její krev vůbec nechutnala. Byla právě taková nedomrlá, jako ta její krása. Hodí se k tobě, synu. Co ti mám říct víc?"
Lazarus měl pocit, jako by se mu do srdce zařezával skalpel. Jako by mu ho rozřezával na spoustu malých porcí, které mají být předhozeny supům.
Kůže na kotnících prstů mu praskala, jak pevně svíral kalich. Soustředil se a vyslal proti Landruovi podobnou ničivou vlnu jako předtím proti tomu vrtulníku, který je pronásledoval.
Landruova tvář se zkřivila. Zatnul pěsti a nakrátko se podlomil v kolenou.
Víc se nestalo. Lazarova magie po něm sklouzla jako déšť po voskovaném plátně.
"Zlobíš mě, synu. Nyní zavolám kalich tak, jak ho ty nikdy zavolat nedokážeš. On a já jsme jedno. Já jsem strážce, ty jsi nic. Já tě..."
"Nic neuděláš," řekl v tu chvíli chladný, Lazarovi důvěrně známý hlas. Stejně jako Landru i on prudce otočil hlavu.
Ve dveřích stála ta, která se označovala za Lazarovu spojenkyni. Nevěřil jí sice, ale přesto byl rád, žese tady objevila.
Alespoň uvidí, co to udělá s Landruem.
(Zemři, otče! Odejdi a zemři! A nech zemřít i mě. S kalichem v náručí...)
Jeho myšlenky na Soňu vybledly. Plakal bolestí. Slzy, ve kterých bylo víc, než jen voda a sůl.
Jako by z něho unikal poslední zbytek života.
Jeho tělo sesychalo a svrašťovalo se během vteřin o celá léta. "Ne-ná-vidím tě..." Lazarus padl na kolena.

Landru se zapotácel. Jeho pohled na několik vteřin spočinul na Lilith, jejíž náhle objevení ho zmátlo a vyvedlo z míry víc než cokoli jiného.

Její negativní dvojnice tedy selhala.

Zlé Lilith se nepodařilo dopravit svůj lidský protějšek do Salem Enterprises. To, co tu stálo ve dveřích, nebyla ani jen dobrá Lilith. Magie kalichu byla přemožena, obě povahy se opět spojily v jednu...

Jak, nad tím si Landru nemínil lámat hlavu. Rozhodně ne teď a ne tady.

Celé jeho tělo se výhrůžně nahrbilo. "Takže musím zprovodit ze světa hned dvojí zlo," vzdychl si. "Dva zmetky. Jeden z kurvy a druhý..."

Ještě během své řeči se pokusil sáhnout po kalichu.

Svou vůlí.

V posledních dnech se toho neodvážil, protože nevěděl, kde se kalich nachází.

V jakém prostředí. Navíc se dopustil té chyby, že ho po svém vítězství nad Felidae magicky zastínil. Nádobu obklopovalo neviditelné ochranné pole. Překážka dokonce i pro toho, kdo ji sám vytvořil.

Nyní však, když ho viděl před sebou, nebude mu činit žádný problém zvednou ochranný poklop a probudit síly v kalichu dřímající...

Landru vyslal své volání.

Byl strážce.

Felidae byla uchvatitelka.

Nikdo ji neoprávnil k tomu, co provedla jemu a celému Starému plemeni...

Koutkem oka zahlédl, jak Lazarus klesá na kolena. Jak se kalich v jeho ruce barví.

"Skončíš jako tvoje matka," obrátil se Landru jízlivě k Lilith. "Nevěděla, co učinila, když stvořila kreaturu, jako jsi ty. Pokud ještě neexistuje žádné peklo pro upíry, pak ho stvořím. Magií kalichu. Pro tebe, mé dítě...!"

"Jsem šťastná, že nejsem tvé dítě," odpověděla Lilith nebojácně. "Tvé děti si zaslouží jen lítost. Podívej se na něho! Vidíš, co jsi učinil!"

Snad chtěla říct ještě víc zbytečností. Ale neměla čas. Nikdo neměl čas.

Také Landru byl překvapen efektem, který vyvolalo jeho volání. Znovu nevzal v potaz rozsah Felidainy manipulace. Zřejmě se zajistila víc než jen tím, co se týkalo Lazarova osudu.

Místnost se zalila purpurem.

Magií nepřekonatelné síly, šetřící jen toho, kdo drží kalich v rukou!

Ještě než Landru ztratil vědomí, uviděl, jak se i Lilith zapotácela. Pak vše zmizelo.

Zlý sen se rozplynul.

Zírala do obličeje mladíkovi, který se držel za tvář. Po facce okamžitě vystřízlivěl.

"Promiň," řekla Beth.

Vzpomínala si, jak k tomu došlo. Vzpomínala si na všechno. Jenom ne na to, co se stalo v jejím bytě, když s Landruovou dýkou otevřela Felidain kokon.

To ale nebylo nejdůležitější.

Hlavní bylo, že její zlý sen skončil. Felidae s ní musela něco provést, co ji zbavilo následků magického moru.

Lilith, pomyslila si. Co jsem to udělala? Jak jsem mohla...

"Já...," vykoktal Allister Harris. "Nechtěl jsem..."

Zavřela dveře a zavedla ho do pokoje. Ale ne, aby ho sváděla, to jistě ne. Rozmazané vzpomínky na to, jak se spouštěla s muži, byly jen další součástí strašného snu, ve kterém strávila několik měsíců svého života...

"Poslyš," řekla a nabídla mu, aby se posadil na postel, ve které prospala celý den. Cítila se teď lépe. Jen svědomí ji hryzalo.

Podíval se na neurovnanou přikrývku. "Byla jsi - nemocná?"

Zamyslela se, posadila se vedle něho a přikývla. "A jak!"

Rozpačitě shledával slova. Po té facce značně zkrotí. "Moe byl vzteky rudý, že jsi..."

"Však ho zítra zase poctím svou přítomností," řekla. "Ale bude se muset smířit s tím, že ho už nebudu shledávat tak šarmantním jako během posledních týdnů."

Allisterův výraz prozrazoval, že nerozumí. Beth ho nechala při tom.

"Poslyš," řekla a položila mu ruku kolem ramen. "Byla jsem v poslední době trochu mimo. Jestli jsem v tobě probudila nějaké falešné naděje, je mi to..."

"Jenom jsem si dělal starosti!" Vymanil se z jejího objetí a vstal. "Jestli je všechno v pořádku, tak dobrá." Kývl na ni a prkenně se vzdaloval od postele. "Takže se uvidíme zítra..."

Než mohla Beth zareagovat, zabouchly se za ním dveře.

Usmála se.

Potom si vzpomněla na Lilith a úsměv jí zmizel. Pochopila, jak nepatrná je šance, že ji znovu uvidí.

Den pátý

Dr. Josip Krakow s oblibou pozoroval lidi. Proto se nenudil ani vteřinu, zatímco se letadlo LOT odlepilo od startovací dráhy a stoupalo strmě vzhůru.

Krakow se těšil na kongres do Sydney, na debaty s psychiatry z celého světa, ale těšil se i na cestu samotnou.

Pohledem klouzal po řadách sedadel před sebou. Úmyslně si rezervoval místo až docela vzadu.

Letušky byly naprosto dokonalé a snažily se ze všech sil splnit pasažérům každé přání. Dělaly svoji práci dobře. Jen jedna z nich vypadala trochu nervózně, což se pak nutně přenášelo i na lidi, které obsluhovala. Ale přesto to nebylo nic, co by výrazně rušilo harmonii na palubě.

Krakow měl porozumění pro to, že člověk nemůže být každý den v nejlepší náladě. Taky by se jinak tvářil, kdyby měl třeba problémy, jak zaplatit nájem za svůj varšavský byt...

První půlhodina Krakowovi stačila k tomu, aby si o většině pasažérů ve své bezprostřední blízkosti udělal obrázek. Zběžný pohled, zachycený úryvek z rozhovoru, jednání s palubním personálem - to stačilo.

Pak se ale stalo něco, co vzbudilo jeho pozornost, protože to bylo nezvyklé.

Jedna letuška vyšla ze zadní části letadla, kde se nacházela kuchyňka, veškerá skladovací zařízení, ale taky toalety.

To samo o sobě nebylo ještě nijak zvláštní.

Krakow zpozorněl teprve, když letuška něco pošeptala jednomu cestujícímu, jenž se vzápětí zvedl a se zaraženým výrazem ji následoval dozadu. Zjevně se jednalo o osamělého cestujícího, protože osoba na sedadle vedle něho neprojevila nejmenší zájem.

Co Krakowa udivilo, bylo jen to, že host nebyl odveden dopředu. Stává se velice často, že si chce někdo prohlédnout pilotní kabinu. Ale kuchyni...?

Krakow vyčkával.

Muž se zpět nevracel.

Zato se po několika minutách celá věc opakovala. Tentokrát oslovila letuška mladou ženu, která vypadala jako nějaká čundračka.

Zřejmě studentka. Neměla nijak zvlášť pěkný, ale upřímný, a tudíž přitažlivý obličej. Zatvářila se stejně překvapeně jako předtím ten muž.

Když pak oba procházeli kolem Krakowa, neodpustil si otázku vůči letušce: "Nějaké problémy? Mohu nějak pomoci?"

Zaměstnankyně letecké společnosti se na okamžik zastavila. Její pohled na okamžik nahnal Krakowovi husí kůži, neboť by téměř přísahal, že to byly oči narkomana. Ale toto podezření se mu zdálo natolik absurdní, že se ho příliš nedržel.

"Děkuji, to zvládneme. Pokud ne, ráda se obrátím na vás."

A šla dál dozadu. Mladá žena s úsměvem pokrčila rameny a šla za ní.

Krakow čekal. Hluk letu přehlušoval veškeré eventuální rozhovory, které se vzadu odehrávaly.

Po pár minutách se letuška vrátila, ale bez dívky. Zastavila se před Krakowem.

"Takže přece jen nějaký problém," přikývl, vstal a zažertoval: "Zasekl se kávovar?"

"Ne. Jednomu z nás se udělalo špatně. Vím, že máte před jménem doktorský titul. Jste lékař?"

Krakow lítostivě zavrtěl hlavou. "Ne, jsem doktor psychologie. Mám se přesto na pacienta podívat?"

Přikývla. "Ano, prosím."

Šla napřed.

V předsíňce, oddělující toalety od zbytku zadního traktu, ho pustila před sebe. Dokonce před ním odhrnula závěs.

Ten, kterému bylo špatně, ho očekával.

Krakow odporem a hrůzou couvl nazpět.

Hrůza, která se před ním rozprostírala, byla tak strašná, že překonávala všechny hranice možného. Byl přesvědčen, že řve, ale ve skutečnosti se mu jen z hrdla vydralo slabé zachroptění.

Vstříc mu majestátně kynul kostlivec v brnění, jako nějaký mrtvý král vyzvednutý z hrobky. Namísto žezla držel v ruce ponuře zářící kalich.

Krakow nemohl jinak, než se k němu sklonit.

"Pomoz - mi," zachroptěl smrťák.

V tu chvíli Krakowova psychologie selhala. Nedokázal odmítnout pomoc.

Lilith se cítila jakoby uvězněna v purpurovém jantaru.

Viděla Landrua, kterému se vedlo stejně. A který se stejně jako ona pokoušel uniknout.

A podařilo se mu to.

Po několika hodinách a dříve než jí.

Vymrštil se z purpuru ven a s pohledem plným pomstychtivosti došel až k ní. Zabil by ji - kdyby mohl.

Ale ten purpur ji nejenže doslova zabetonoval, ale současně ji i chránil. A Landru neměl čas mořit se s rozlousknutím tohoto krunýře, aby mohl završit svoji pomstu. Proto celou záležitost odložil a pustil se do pronásledování zloděje kalichu.

Landru mu říkal Lazarus.

Tento Lazarus se skutečně už daleko nedostane. Teď Landruovi opravdu stačí aby ho sledoval a vyčkal, až se rozpadne úplně...

Toto vědomí také posilovalo Lilith v její snaze. Podle Landruova úspěchu poznala, že ochromující magie kalichu je překonatelná. Koncentrovala se plně na své tělo. Pomalu, takřka nepovšimnutelně se jí dařilo dát se pohybu. A s každým jejím pohybem jako by projelo "blokem" zachvění, vznikly tenounké trhlinky, pak trhliny...

Několik hodin po Landruovi byla i ona na svobodě.
A obrátila se jediným směrem, který jí připadal logický.
Na Varšavu.
Tam, odkud přijela.
Když dorazila na letiště, věděla, že se nemýlila. Velké nahromadění policistů ji upozornilo na uzavřené parkoviště, kde stálo terénní auto.
Lilith bez námahy prošla uzávěrou. Taky se nenechala nikým zadržet.
Vzápětí pak stála nad mrtvou, kterou právě nakládali do kovové rakve. Lilith bodlo u srdce, když poznala, o koho jde.
Je to moje vina, pomyslela si. Nezachránila jsem ji, nýbrž ji vydala tomu nenasytovi!
Řeč o netvorovi šla od úst k ústům. Ale Lilith věděla, že skutečný netvor se nejmenuje Lazarus.
"Felidae, to je tvoje vina," zamumlala.
Neznělo to přátelsky.
Pospíšila si k letištní budově a informovala se o posledních letech do Sydney.
"Jeden přímý let," dostalo se jí odpovědi a pak ještě číslo letu.
Letadlo odstartovalo před šesti hodinami - za dalších šest hodin přistane.
Lilith si rezervovala příští přímý let a pak vyhledala telefon.
Zastihla Beth v redakci.
To bylo štěstí. Kdyby byla jinde...
Lilith stručně informovala přítelkyni, co se stalo a řekla jí číslo letadla, ve kterém je zřejmě strašlivý pasažér.
Zaujalo ji, jak zněl Bethin hlas ustaraně. A taky trochu stísněně.
Ale neměla pomyšlení, aby tomu přikládala větší význam.
"Vzbuď Felidae," řekla naléhavě. "Vím, že je to nebezpečné - ale jiná možnost není. Ty tu stvůru nemůžeš přivítat! Dělej, co..."
"Stop!" přerušila ji Beth.
"Co je?"
"Nemusíš si vůbec dělat starosti. Felidae je už vzhůru. Obávám se, že jsem ji probudila o něco dřív..."
Načež jí pověděla, co se přihodilo.

O třináct hodin později Lilithino letadlo přistálo v Sydney. Dala Beth i číslo svého letu, proto na ni reportérka už čekala u odbavení.
Lilith přítelkyni pozdravila a pevně ji sevřela v objetí. "Co se stalo? Vypadáš, jako bys celé noci nespala. Kde je Felidae?"
Terminálem proběhli policisté, za nimi kameramani místní televizní stanice. Beth odtáhla Lilith stranou.
"Let, o kterém jsi mluvila, se tady postaral o všeobecné zděšení. Když z letadla po přistání nevystoupil žádný cestující, vstoupili členové letištní obsluhy dovnitř..." Beth se odmlčela, ale Lilith už tušila, co následovalo.
"Všechny pasažéry našli mrtvé. Zbytek lidí, výhradně posádka, seděl v sedadlech jako kamenné sochy. Nikdo neví..."
"A Lazarus?" přerušila ji Lilith netrpělivě. "Kalich...?"
"Našli jen takové podivné brnění. A kalich... Felidae se o něj postarala. Vzala sem ji sem s sebou a ona se vmísila do lékařského týmu, který byl vyslán do letadla. Před čtyřmi hodinami jsem ji viděla naposledy. Kalich jsem u ní neviděla, ale vypadala spokojeně."
"Kde je teď?"
"Pryč."
"Pryč?"
"Rozloučila se. Říkala, že se musí postarat o vyčištění kalichu, když ho Landru zneužil..."
"Opravdu řekla zneužil?" Lilith se trpce zasmála. "A jak se nazývá to, co udělala ona?"
Beth pokrčila rameny.
"Nenechala mi žádnou zprávu?"
"Jenom, že se ti ohlásí, jakmile bude kalich znovu použitelný..."
"To je jak vyhrůžka!"
Beth si hřbetem ruky přejela po rozpáleném čele. "Stojím tady už celých šest hodin," zasténala. "Jestli se trochu neočerstvím, zavřou se mi oči samy od sebe. Počkej chvíli, trochu si opláchnu obličej, než pojedeme domů. Domů, Lilith. Musím ti ještě něco povyprávět."
Lilith se dívala za ní, jak odchází směrem k toaletám a pak obrátila pozornost k zmatku v hale, kde stáli ozbrojení policisté a odháněli obtížné reportéry.
Takže si Lilith ani nevšimla, že Beth sledoval nějaký muž. Muž bez stínu!
Dvě minuty nato prořízl zvukovou kulisu haly pronikavý výkřik.
Dotknul se jí, když si před zrcadlem umývala obličej.
Zrcadlo ho neprozradilo.
Beth se otočila. Její tvář ztvrdla v masku. Pak se vzpamatovala. A reagovala chladnokrevněji, než by si kdy sama o sobě pomyslila.
"Landru...!" Snažila se, aby její výraz vypadal co nejroztouženěji. "Konečně jsi tu!"

Skočil na to, pořád ještě Beth považoval za svoji spojenkyni.

"Co se stalo?" zeptal se. "Viděl jsem tě předtím mluvit s tou prokletou. Přiletěla až po mně, třebaže jsem neletěl přímou linkou. Víš, kde je kalich?"

Využila šance. Jediné, kterou měla.

"Pojď," řekla a táhla ho za rukáv jako jakéhokoli obyčejného člověka, třebaže jí přitom krev málem tuhla v žilách. "Pojď rychle...!"

Vytáhla ho ven.

A tam náhle změnila své chování. Tak nečekaně, že z toho i sám Landru zůstal chvíli tumpachový.

"Pomoc!" zaječela Beth pronikavě a odskočila od Landrua. Rukou na něho žalobně ukazovala. "Pomoc! Chtěl mě znásilnit! Má nůž!" Viděla, jak se Lilith otočila, a rozběhla se se směrem k ní.

Upír se pustil za ní.

S ohavnou grimasou, která nepřispívala příliš tomu, aby byl považován za nevinného.

Všechny oči v hale se namířily na něho.

Lidé v jeho blízkosti se vystrašeně před Landruem rozestupovali.

Policisté vyrazili a během několika vteřin obklíčili muže, na kterého všichni ukazovali. A Landru se dopustil další chyby, když prvního policistu, který se mu postavil do cesty srazil k zemi.

"Pojď," vydechla Beth a strhla Lilith s sebou. "Pojď rychle!"

Lilith se na nic neptala. Stále ještě byla z Landruova pohledu jako omámená.

I kdyby už předtím nebyl jejím zapřísáhlým nepřítelem - pak nejpozději od této chvíle se třeba roztrhá, jen aby je dostal. Ji a Beth.

A Lilith ani na vteřinu nepochybovala, že on je dostihne. Brzy, velmi brzy...

KONEC

??

??

??

??

- 1 -